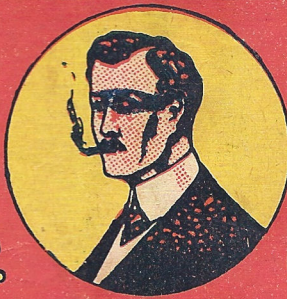

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 569

De Schat van den Staat.

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES

DUBEC
J.V.K.

1re Sorte Fabrique de **DUBEC SCHWARTZ**
2^e " " " " **DUBEC SOUS OUVRE ULTRA**
3^e " " " " **DUBEC AROMATISE**
4^e " " " " **DUBEC**

J. VAN KERCKHOFF, AMSTERDAM
Medaille d'Or 1889, Argent Diplôme d'honneur
la Haye 1892, des Pays-Bas, Amsterdam 1893

NIEUWE SERIE.

DE SCHAT VAN DEN STAAT.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter**, **Buffalo Bill**, **Raffles** of **Wie is de Misdadiger?** zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes **Dubec**.

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

Een wonderlijke inval.

BEWAAR UW OMSLAGEN

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 238
Wie is de Misdadiger	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Op een der koudste voorjaarsdagen van de buitengewoon koude lente van het vorige jaar zaten Lord Edward Lister, de gentleman-inbreker, die onder den naam John Raffles, de stoutmoedigste daden in Londen en vele andere plaatsen, over den aardbol verspreid, volbracht, zonder dat de politie paal en perk aan zijn optreden vermocht te stellen, en zijn vriend en secretaris Charles Brand in de bibliotheekkamer van zijn fraaie woning te Hampstead Heath te praten.

Het was avond, de gordijnen waren dichtgetrokken en de beide heeren zaten in gemakkelijke clubfauteuils gedoken voor den haard, waarin een gezellig houtvuurtje knappend brandde en een weldadige warmte door het fraaie vertrek verspreidde.

Het was er behaaglijk en het was den beiden vrienden aan te zien, dat zij zich hiervan bewust waren en kalm van den vredigen avondstond genoten.

Wie er zich over verwonderen mocht, dat een man als Raffles, die toch door de politie van vijf werelddelen werd gezocht, zich zoo,

zonder zich in het minst over zijn veiligheid ongerust te maken, in zijn woning kon vertoeven, diene te begrijpen, dat de meesterdief zich in dat huis natuurlijk niet onder zijn naam Lord Edward Lister ophield. Hij had een anderen naam aangenomen.

Zooals elke pair van Engeland bezat Lord Lister ook nog andere titels, waarvan hij gebruik kon maken en, ofschoon dit onbekend was bij de politie en justitie, kon hij zich met evenveel recht Lord William Aberdeen noemen, een titel, die hij van moederszijde geerfd had.

Onder dezen naam vertoefde hij in zijn villa, die in de landelijke omgeving van Hampstead Heath staande, te midden van een groot park, de voordeelen bood zoowel van het stads- als het buitenleven, daar de omgeving kon doen vermoeden, dat hij ergens op een fraaie buitenplaats vertoefde, terwijl toch een station van den ondergrondschen spoorweg, de zoogenaamde „underground“ hem binnen enkele minuten in de city van Londen bracht.

Raffles behoefde echter van den under-

ground geen gebruik te maken als hij dat niet verkoos, want in den grooten tuin, achter zijn huis, bevond zich in de eerste plaats een groot tuinhuis, waaronder zich een groot ondergronds laboratorium uitstreekte, terwijl naast dat tuinhuis een nog grootere garage stond, waarin zich eenige snelle automobielen bevonden, waarmede de Grootte Onbekende, (een naam, hem door de politie wegens zijn onvindbaarheid gegeven) zich naar willekeur met groote snelheid kon verplaatsen.

Dat waren echter zijn eenige vervoermiddelen niet, want in het zoeven genoemde ondergrondsche laboratorium, waar Raffles allerlei nieuwe uitvindingen probeerde en aan de practijk toetste en zelf ook wel uitvindingen deed, had hij reeds jaren geleden een paar motoren geconstrueerd, welke hun wedergade op aarde nog moesten vinden. Deze motoren, welke volgens een geheel nieuw principe werkten en in hoofdzaak zelf opgewekte electriciteit tot krachtbron hadden, waren geplaatst in verschillende voertuigen, die zóó hemelsbreed verschilden van diegene, welke door de meeste menschen worden gebruikt, dat men aan het bestaan van dergelijke vervoermiddelen zou gaan twifelen, indien Raffles er niet steeds gebruik van maakte op oogenblikken, waarin hij in het nauw zat en waardoor het hem altijd gelukt was uit de handen van de hem achtervolgende vijanden te blijven.

Alleen hieraan had hij het te danken, dat hij steeds wist te ontkomen aan de handen van hen, die reeds hun vingers grijpend naar hem hadden uitgestrekt.

Deze voertuigen bestonden dan in de eerste plaats uit een motorboot, de „Zeemeeuw” genaamd, welke een snelheid kon ontwikkelen, zóó groot, dat zij sneller voer dan de snelste torpedojager en wat meer zegt, die snelheid geruimen tijd achtereen kon volhouden.

Die snelheid was echter nog gering in vergelijking met de snelheid, welke ontwikkeld kon worden door zijn duikboot de „Bruinvisch”, die zoowel boven als onder water de groote duikbooten van den Staat verre overtrof, terwijl de grootste snelheid evenwel werd bereikt door den „Duivel der lucht”, een vlieg-machine, geheel volgens nieuwe principes gebouwd, in staat zijnde ongeveer 600 K.M. per uur af te leggen.

Behalve dat de lezer met bewondering zal vervuld worden over de genialiteit van het brein, dat dit alles uitdacht en in daden wist om te zetten, zal men met het oog op dit alles zich afvragen of Raffles dan zóó rijk was, dat hij dit kon bekostigen.

Het antwoord moet hierop zonder eenige restrictie bevestigend luiden. Raffles was rijk, fabelachtig rijk zelfs, maar toch zou aan zijn

grootte rijkdom een einde komen, wanneer hij niet voor geregelde aanvulling zorg droeg, daar hij steeds maar door geweldig groote sommen wegschonk aan allerlei inrichtingen, welke op de openbare liefdadigheid zijn aangewezen, doch maar al te dikwijls door hen, die kunnen helpen, worden vergeten.

Zij, die hierin nalatig waren, werden door Raffles aan hun plicht herinnerd. Elke rijk-aard, die niet behoorlijk op tijd er voor zorgde, dat er wat van zijn overvloed afvloeide naar hem of haar, die daaraan behoefte hadden, kon er op rekenen eerlang een visite te ontvangen van den Grooten Onbekende, die daarvoor het liefst het middernachtelijk uur uitzocht, om dan met een verbluffend gemak in het huis van zijn slachtoffer door te dringen en daar de brandkast, hoe groot of van welke constructie deze ook mocht zijn, open te pellen en er zooveel uit te nemen als hij meende jegens de maatschappij verplicht te zijn.

Gewoonlijk werd dan een beleefd briefje achtergelaten om den bestolene er van in kennis te stellen, wie hem het bezoek had gebracht en wat er met zijn geld werd gedaan.

Op deze wijze kon het groote fortuin van den meesterdief onaangetaast blijven, iets wat noodig was, om met de groote zekerheid, welke zijn daden kenmerkten, te kunnen blijven werken.

De rijkdom van Raffles was natuurlijk ook oorzaak, dat de gentleman-dief alles kon bekostigen, wat hij voor zijn werk noodig had en dit was waarlijk niet gering, terwijl het tevens het gemak bood, dat hij zich vrij van geldzorgen kon bewegen en zelfs van een zekere luxe genieten, iets, dat hij zeker wel mocht hebben met het oog op zijn ingespannen, vaak uiterst gevaarlijke werkzaamheden.

Maar, ofschoon de gentleman-inbreker altijd een open oog had voor de nooden en behoeften van anderen, kon het toch niet uitblijven, dat hij aan deze weelderige levenswijze was gewend geraakt en zich nauwelijks kon voorstellen hoe hij het zonder zijn groot fortuin zou kunnen stellen.

Het was over dit onderwerp, dat de beide vrienden aan het praten waren.

Charles Brand had juist een boek gelezen van een bekend auteur, waarin beschreven wordt hoe een ontzettend rijk man, om aan den afschuwelijken kwaal van den rijkdom, het spleen, te ontvluchten, zich gedraagt alsof hij arm is en dientengevolge, om aan de kost te komen, zijn brood verdienen moet.

Hij vertrekt met slechts enkele ponden op zak en niet meer garderobe dan hij aan zijn lijf heeft en slaagt er werkelijk in aldus zijn brood te verdienen, ofschoon het hem, in het begin vooral, ontzettend veel moeite kost.

Brand, die het boek met genoegen had gelezen, was evenwel van oordeel hier met een echte schrijversfantasie te doen te hebben, daar zoo iets in werkelijkheid, volgens hem althans, niet kon plaats hebben. Volgens zijn meening was een rijk man niet tot zoo'n zelfverloochening in staat.

Raffles, die graag met zijn vriend disputeerde, was het niet met hem eens en naar zijn meening was het heel goed mogelijk, dat een energiek man, ofschoon aan rijkdom en weelde gewend, zijn brood kon verdienen door van de onderste sport van de maatschappelijke ladder te beginnen.

Terwijl zij zoo zaten te praten begonnen de oogen van Raffles, wonderbaarlijke doordringende heldere grijze oogen, eensklaps te schitteren, het scheen wel alsof hij plotseling op een eigenaardig denkbeeld gebracht werd en toen na een levendige discussie, waarbij beide vrienden hun standpunt hadden verdedigd Brand zijn hoofd schudde en als zijn meening uitsprak, dat Raffles hierover niet kon meepraten, daar hij zich nog nimmer in een dergelijke positie had bevonden, moest Raffles toegeven, dat dat laatste waar was, maar dat hij daarom er toch niet minder van overtuigd was, dat hij het zou kunnen.

„Het is een ellendig gevoel,” zei Brand, „op de straat rond te dwalen zonder werk, zonder geld en zonder hoop op een verandering in den toestand!

„Je hebt al veel ondervonden, Edward,” besloot hij, „doch den strijd om het bestaan kent je niet!”

Raffles zweeg een poos, en keek peinzend naar den verdwijnenden rook van zijn sigaret.

Vervolgens knipte hij er de asch af en zei: „Daarin heb je gelijk, Charly, in zulk een toestand ben ik nog nooit geweest!

Doch ik wil ze leeren kennen. Ik beweerde echter van mijn standpunt uit, dat een man in de kracht van zijn leven, zich volstrekt niet bezorgd hoeft te maken om aan werk te komen, wanneer hij er eenigszins lust toe heeft! Of beter uitgedrukt, wanneer iemand het ernstig meent, is hij elke minuut in staat zooveel te verdienen, als hij om zijn honger te stillen of voor zijn noodwendigste behoeften noodig heeft! Het is een gemakkelijke uitvlucht van de vele leegloopers en luie menschen, wanneer zij het leed van hun medemenschen tot voorbeeld nemen. Zooals ik je reeds zeide, ik geloof er niets van!”

„Oho!” antwoordde Brand, „je vergist je, Edward! Wanneer ik het niet zelf ondervonden had, zou ik het niet wagen, je tegen te spreken, doch verplaats je eens in den toestand, dat je niet Lord Edward Lister waart, doch een mensch zooals alle anderen, die ge-

noodzaakt was zijn brood met eenvoudigen arbeid te verdienen. Ik zou om alles willen wedden, dat het je niet zou gelukken, om met gewonen arbeid, zooals andere menschen, iets noemenswaardigs te kunnen verdienen.”

Nu stond Raffles op met zijn aangeboren elasticiteit, en zei met een glans in zijn oogen, die van geestdrift getuigde; „All right! Ik zal je het tegendeel bewijzen! Ik zal een oud pak aantrekken en een paar shilling in mijn zak steken. Ik zal mij door handen- of geestesarbeid geld verschaffen en mijn levensonderhoud overeenkomstig mijn stand verdienen!”

Brand begon hardop te lachen: „Overeenkomstig je stand? Ik geloof, Edward, dat je te veel belooft!” riep hij uit.

„Wij zullen zien!” antwoordde Raffles. „Waar een wil is, daar is ook een weg!”

Twaalf uur des middags te Londen.

De koortsachtige drukte in de wereldstad had haar toppunt bereikt.

Als in een heksenketel liep de menigte door elkander, en geen oogenblik ging er voorbij, dat het zenuwachtige heen en weer loopen op-hield.

Niemand van die vele duizenden menschen scheen tijd te hebben, om wat kalmer te loopen.

Zelfs de bedelaars, in lompen gehuld uit het donkere Londen, die zich bedelend tusschen de menigte bewogen, liepen haastig door de straten, alsof hun bedelarij, evenals de zaak van een koopman, van een seconde langzamer loopen afhing.

In Oxfordstreet kwam de elegante, hooge, breedgeschouderde gestalte van Raffles te voorschijn.

Hij bleef nu en dan eens voor de winkels staan of keek eens naar het belangwekkende zich voortbewegen der menigte. —

Uit de verte maakte hij den indruk van een voornaam man. Doch alleen van verre.

Wanneer men hem meer van nabij beschouwde, dan kwam men tot de overtuiging, dat zijn jas, die wel door een kleermaker van den eersten rang gemaakt was — niet geperst was en vol vouwen zat, alsof de eigenaar er van tijd tot tijd in geslapen had.

Een dergelijke kleeding beteekent voor den Engelschman den hoogsten graad van slordigheid.

Zooals het pak, waren ook de laarzen, elegant afgewerkt, doch ongepoetst. Evenzoo de overjas, die tamelijk verkleurd was.

Men kan naar het uiterlijk van zulk een persoon met alle gerustheid het innerlijke beoordeelen.

Iemand van voorname afkomst, met beschaafde manieren, doch door benarde om-

standigheden, precies als zijn kleeding, onverzorgd.

Hem ontbrak niets dan — geld.

Niettemin maakte hij een voornamen indruk, en hier en daar bleven elegante dames een oogenblik staan en keken den vreemdeling met belangstelling aan, die zoo in het oog loopend in tegenspraak met zichzelf was.

Langzaam wandelde hij door Oxfordstreet.

Hij wist oogenschijnlijk met zijn tijd geen raad.

Eenige dagen geleden had hij afscheid genomen van zijn vriend Charles Brand, na, zooals overeengekomen was, al zijn geld op een pond of drie na, uit zijn zak gelegd te hebben. Hij had een nog goed, ofschoon eigenlijk al afgedankt costuum aangetrokken en was met de belofte, spoedig van zich te zullen laten hooren, welgemoed vertrokken. Zijn optimisme had hem niet verlaten en hij meende binnen enkele dagen Brand er van te kunnen overtuigen, dat hij met zijn uitgebreide kennis en flair op werktuigkundig en electro-technisch gebied, niet alleen in staat was voor zich zelf te zorgen, maar zelfs op ruime wijze zijn brood te verdienen.

En, om de waarheid te zeggen, het was hem deerlijk tegengevallen. Raffles had er bij het aangaan van zijn weddenschap niet aan gedacht, dat de tijden zeer slecht waren, dat er een ongekende laag-conjunctuur heerschte, die maakte, dat soms de knapste koppen tijdelijk zonder werk waren. Overal had hij zijn diensten aangeboden, zonder succes evenwel en de paar pond sterling, die hij mee had genomen begonnen bedenkelijk op te raken.

Onophoudelijk bleef hij voor de uitstalkasten staan, terwijl hij, ondanks een oogenschijnlijk verlangen naar de voornaamste restaurants, die haastig voorbijliep.

Hij wilde, naar het scheen, de verlokkelijke geuren der spijzen niet inademen en de Italiaansche kapellen, die om dezen tijd in de restauraties speelden, niet hooren.

En waarom niet?

Een bitter lachje gleeed langs het voorname, doch sedert twee dagen niet geschoren gelaat, toen hij er aan dacht, dat hij nog voor korten tijd met flinken eetlust en in een voortreffelijken luim de restaurants op dit uur binnenging.

Hij had een laatste ontbijt met goeden eetlust voor zijn laatste geld gebruikt en stond nu in de reuzenstad met slechts enkele shillings op zak, nadat hij de rest van een halve kroon voor eenige niet al te beste sigaretten had uitgegeven.

Doch daar was niets aan te doen.

Met de koelbloedigheid van menschen, die aan ontbering gewend zijn, met den lichtzinnigen overmoed van den voormaligen zee-offi-

cier, rookte hij een sigaret en liep met een hongerige maag, zonder doel noch plan, door de straten.

Toen hij over zijn toestand nadacht om, geheel en al van middelen ontbloot, in de Engelsche reuzenstad te moeten rondzwerfen, begon hij te lachen.

Wat was hij toch eigenlijk een dwaas, het zich zoo moeilijk te maken! Hij behoefde slechts om te keeren en den weg naar huis in te slaan, om binnen enkele minuten voor een overvloedigen maaltijd te zitten en daarna zijn oude handwerk weer op te nemen.

Hij zou dan echter tot zijn vriend en secretaris moeten zeggen: „Hier ben ik weer, Charly, ik ben in mijn plan niet geslaagd en jij hebt gelijk gehad.”

En dat was te veel van hem gevegd. Daarin zou hij nimmer toestemmen en hij besloot tot het bittere einde zijn strijd om het bestaan voort te zetten.

Hij hervatte zijn wandeling en deed alsof hij er geen erg in had, dat de uren verstreken en het uur, waarop hij gewoon was zijn middagmaaltijd te gebruiken, ook reeds voorbij was, zonder dat hij in staat was geweest, iets te nuttigen.

Opeens bleef hij staan, streek met zijn aristocratische hand langs zijn voorhoofd en mompelde in zichzelf:

„Edward, wanneer je nu geen reuzengeluk hebt, mag de duivel weten, wat er zal gebeuren.” —

Doch hij wilde zichzelf zoo lang mogelijk op de proef stellen. —

In gedachten verdiept was hij een park genaderd, en daar hij door het urenlange gaan vermoeid was, ging hij op een bank zitten.

Vlak naast hem had een oude heer plaats genomen, die de „Times” las.

„Edward”, sprak hij tot zichzelf, „je bent een ezel. Je hadt liever je laatste geld in plaats voor sigaretten voor een krant moeten uitgeven. Misschien hadt je door een advertentie, die daarin stond, een betrekking gevonden.”

Hij begon weer te lachen, zoodat de oude heer hem verbaasd aankeek.

Hij lachte, omdat hij bij de gedachte aan een betrekking zich reeds als reiziger in vet, schoensmeer of insectenpoeder, of van andere wonderbare zaken op straat zag rondloopen.

Drommels, wanneer hij nu eens een bekende uit zijn club ontmoette!

Doch deze gedachte zette hij spoedig uit zijn geest. Daar was immers geen vrees voor, omdat hij er wel degelijk voor zorg gedragen had, zijn uiterlijk zoodanig te veranderen, dat niemand hem kon herkennen.

Zou hij zich tot een firma, die in champagne handelde, wenden? —

Of tot een levensverzekeringmaatschappij?

De oude heer was opgestaan en had de courant laten liggen; Raffles wilde er naar grijpen.

Hij moest een eigenaardigen strijd met zich zelf voeren. Hij wilde zich de courant toe-eigenen, doch een innerlijke stem riep hem toe:

„Drommels, je wilt toch niet stelen? Wie wil zich een vreemde courant toeëigenen?”

Hij moest tegen de waarschuwende stem van zijn geweten ten strijde trekken.

Het volgende oogenblik moest hij hartelijk om zich zelf lachen. Hij, Raffles, die wanneer hij alles wat hij gestolen had, bij elkaar optelde, zeker tot een bedrag zou komen, dat in de milliarden liep, maakte zich nu gewetensbezwaren om een krant! Het was al te bespottelijk, maar tegelijkertijd gaf hij zich reken-schap van het feit, dat het hier niet betrof het *voorwerp*, waar het om ging, doch het *principe*. Als Raffles stal hij als de raven, links en rechts, doch om het even hard weer aan de armen weg te geven. Hier betrof het een waarde van enkele pennies, doch was het voor hem zelf. Dat was het verschil.

Hij bedacht zich echter, dat die krant anders toch in het vuilnisvat zou terechtkomen, dat de eigenaar er vrijwillig afstand van had gedaan, zoodat hij zich niet aan ontvreemding schuldig maakte, wanneer hij haar wegnam.

Doch voordat hij haar wegnam, keek hij

toch eerst naar alle kanten rond, als een misdadiger, die wat stelen wil; toen pikte hij haar met een haastigen greep en stak haar in den zak.

Nu stond hij op en ging verder het park in, totdat hij bij een andere bank kwam. Daar ging hij zitten, nam de courant uit zijn zak en begon te lezen.

Hij verslond letterlijk met zijn oogen de eene advertentie na de andere. Maar ook hier vond hij niets, dat voor hem geschikt was.

Hij wilde reeds het blad ter zijde leggen en verder gaan, toen hem een met vette letters gedrukte advertentie in het oog viel, die hem even electriceerde.

Hij las de advertentie voor den tweeden keer en nu overluid:

„Een heer gezocht voor een zeer gevaarlijk avontuur. De reflectant moet zee-officier geweest zijn, van een eervol karakter, goeden adel, gezond, en van middelbaren leeftijd. Zich aan te melden bij Mr. Hobson, Hamilton road 16. 7—8.”

Dat was hetgeen hij zocht! Wanneer hem zijn geluk nu niet verliet, dan was hij misschien in de gelegenheid, om na vijf uur ergens wat te gaan eten, iets waar hij veel behoefte aan had.

Het vooruitzicht op een diner versterkte zijn energie en vlug sprong hij van de bank, vouwde de courant dicht en ging op weg, om zijn geluk te beproeven.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Werk!

Het was voor een klein huis met één verdieping, ongeveer half zeven des namiddags, dat Raffles langzaam op en neer liep.

Hij was altijd stipt op tijd. Niets ter wereld had hem kunnen bewegen, om vóór zeven uur, zooals de advertentie luidde, het huis binnen te gaan.

Hij keek scherp naar de beide kanten der straat, om te zien, of misschien een concurrent, die ook naar deze betrekking solliciteerde, in de nabijheid was.

Dit vermoeden maakte hem zenuwachtig, en tevergeefs trachtte hij zich in te prenten,

dat edellieden niet zoo talrijk als andere lieden, die een betrekking zochten, in Londen rondliepen.

Waarschijnlijk was hij de witte raaf.

Eenige minuten vóór zeven uur hield een rijtuig voor het huis stil.

Daar kwam, zeker op het laatste oogenblik, een concurrent in een taxi en wilde hem de betrekking voor den neus wegkapen.

Een zucht van verlichting ontsnapte hem, toen hij een kleinen man, van ongeveer zestig jaar, uit het rijtuig zag stappen.

Dat kon geen concurrent zijn, meende hij.

Er was gevraagd naar een man van middelbaren leeftijd, welke het oude heertje reeds lang gepasseerd was.

De oude heer betaalde den chauffeur, en ging toen naar de voordeur, die hij met een sleutel opende.

Van een kerkklok hoorde men het op het zelfde oogenblik zeven uur slaan.

Toen de laatste slag geslagen had, schelde Raffles aan, en kort daarop werd de deur geopend en stond hij tegenover den ouden heer, dien hij zoo juist uit de auto had zien stappen.

Raffles nam zijn hoed af en vroeg:

„Heb ik de eer mr. Hobson voor mij te zien?”

De oude heer boog beleefd.

„Ik ben het, kom binnen.”

Raffles sloot de huisdeur en volgde mr. Hobson naar een kamer, die gelijkvloers, aan de linkerzijde van de gang was gelegen.

Dit vertrek maakte geen prettigen indruk, het zag er uit, alsof het in langen tijd niet bewoond was geweest.

In de nabijheid van het venster stonden een eenvoudige schrijftafel en twee stoelen.

Mr. Hobson nam voor de schrijftafel plaats, nam er een notitieboek en potlood uit, legde die voor zich neder en stak daarna een sigaar op.

Raffles was blijven staan, en toen hij den reuk van de sigaar opsnoof, dacht hij aan zijn laatste sigaret en moest erkennen, dat er verschil was in kwaliteit.

Mr. Hobson keek hem door zijn gouden bril scherp aan en zei:

„Neem plaats, mijnheer. Hoe is uw naam?”

Zonder één oogenblik te aarzelen, antwoordde Raffles: „Lord Arthur Chesterfield, maar toen ik als kapitein op H. M. pantserkruiser „Invincible” diende, had ik mijn titel nog niet geërfd en heette ik nog eenvoudig Arthur Baldthree.”

Toen hij dit gezegd had, ging hij zitten.

Mr. Hobson had den naam opgeschreven en keek zijn bezoeker scherp aan.

Geen enkele trek kon hem ontgaan, daar Raffles met het hoofd naar het venster gericht, naast de schrijftafel zat.

„Sedert wanneer hebt u het leger verlaten, mylord?” vroeg hij nu.

„Sedert vijftien jaar,” antwoordde Raffles.

„Gewoon, eervol, of —?”

Mr. Hobson zweeg een oogenblik.

Kalm klonk het antwoord van Raffles:

„Eervol.”

Met een lichte buiging schreef mr. Hobson het antwoord op, en haalde daarop een sigarenkoker van krokodillenleer te voorschijn, opende hem en reikte hem over.

„Mag ik zoo vrij zijn, mylord?”

„Ik dank u zeer,” zei Raffles, nam een si-

gaar en stak haar aan den hem toegereikten lucifer aan.

„Mag ik zoo vrij zijn u te vragen,” ging Hobson voort, „ik moet volgens opdracht met mijn vragen wel wat onbescheiden worden — waarom u ontslag naamt?”

Raffles lachte waardoor zijn prachtige witte tanden zichtbaar werden.

In plaats van een antwoord, haalde hij uit zijn zak een tamelijk versleten, zwartlederen portemonnaie, maakte haar open en legde haar aldus op de schrijftafel.

Nu begon mr. Hobson ook te lachen en fluisterde:

„Ook geen rijk huwelijk?”

Raffles' gelaat nam onmiddellijk een ernstige uitdrukking aan en hij zei:

„Neem me niet kwalijk, Mr. Hobson, maar dat vind ik iets vernederends voor beide partijen. Laat ik u vooraf zeggen, dat Amor tot dusverre vergeefs zijn pijlen aan mij heeft verspild en dat ik geloof, dat ik ook in de toekomst geen geschikt doel voor hem zal opleveren. Ik acht de vrouwen hoog, maar wensch vrij man te blijven. Doch ook al zou ik dat niet, dan nog zou ik nimmer om ter wille van het geld alleen, een rijke vrouw hebben willen trouwen. Wáár ge over de wereld rondkijkt, zult ge zien, dat nog nimmer een huwelijk alleen om het geld gesloten, gelukkig maakt.

Toen ik uit het leger ontslag nam was ik wat men noemt hard up. Ik bezat geen cent meer en had alleen wat eereschulden. Toen mijn vader stierf en mij mijn titel naliet was het vermogen, dat daaraan vast zat, nauwelijks voldoende om mijn schulden te betalen. Wel had ik nog verschillende bezittingen, doch die waren op één na zeer verwaarloosd, terwijl die ééne goede door een familielid in beslag was genomen, waarop deze geen recht had. Het zou mij te ver voeren om u dat alles te vertellen. Genoeg zij u de verzekering te geven, dat ik door eigen energie mij een kapitaal heb weten te vormen, doch op het oogenblik ben ik door buitengewone omstandigheden, (hierbij moest Raffles onwillekeurig glimlachen, want hij sprak de waarheid, maar zou niet graag een nader beschrijving van die omstandigheden hebben willen geven,) zonder geld. Ik bezit geen cent, om welke reden ik mij voor de door u aangeboden vacature aanbeveel.”

Mr. Hobson knikte toestemmend. Hij scheen uiterst tevreden met deze uiteenzetting.

„Nu nog een vraag, mylord —”

Raffles boog zwijgend.

„Bent u lichamenlijk gezond?”

Raffles begon te lachen en zei:

„Sedert dat ik in mijn derde levensjaar de mazeltjes heb gehad, heb ik geen ziekte ge-

kend. Ik ben lenig als een aal, sterk als een leeuw, geduldig en volhardend als een kameel, taai als een kat, trouw als een hond en stom als een visch, terwijl ik een maag heb, die keisteenen kan verdragen. Het spijt mij, dat ik dit alles van mijzelf moet zeggen, maar het is noodzakelijk, want een ander kan het niet doen."

Mr. Hobson had zijn bezoeker met toemende vroolijkheid dit antwoord hooren geven en zei nu, terwijl hij potlood en notitieboek in den zak stak:

"Dan zult u er wel niets op tegen hebben, u door mijn dokter even te laten onderzoeken. Het is natuurlijk niets dan een formaliteit, maar mijn orders luiden nu eenmaal zoo."

Raffles boog toestemmend.

"Hier hebt u zijn adres," ging Hobson voort. "U kunt hem, zoodra u van hier vertrekt, onmiddellijk opzoeken. De zaak heeft haast, en ik moet zijn rapport nog hedenavond in handen hebben".

Raffles stak de ontvangen kaart zorgvuldig in zijn zak.

"Veroorloof mij nu, mylord," vervolgde Hobson, "dat ik u eenigszins op de hoogte breng. Mijn lastgever, voor wien ik de zaak behartig, heeft twee voorwaarden gesteld. De eerste luidt: Naar niets te vragen, dat op de een of andere manier uw belangstelling in de zaak, waarvoor u zich verbonden hebt, zou kunnen wakker roepen. Hebt u dat begrepen? U hebt niets te vragen, doch alleen datgene te doen, wat men u opdraagt."

Stel u voor, dat gij de koerier van een keizer waart, die u alleen telegraphische bevelen kon toezenden. U zoudt zeker niet vragen, wat die bevelen konden beteekenen".

"Beslist niet!"

"Vraag dus naar niets. U hebt zooeven van u zelf verteld, dat ge, indien noodig, zoo stom zijt als een visch. Die eigenschap zal u hierbij te pas komen en het zal u dan ook geen moeite kosten dit bevel op te volgen. De tweede voorwaarde is: handel stipt volgens instructies, die men u zal geven. Al het overige blijft in uw hand".

Mr. Hobson stond van zijn stoel op, ging naast zijn bezoeker staan en legde bijna op vaderlijke wijze zijn linkerhand op diens schouder.

Hij keek Raffles strak in de oogen en dit onderzoek scheen tot zijn volkomen bevrediging uit te vallen. Toen zei hij:

"U gaat een groote toekomst te gemoet, ik durf bijna zeggen, een schitterende toekomst. Een vermogen zal in uw bezit komen, zoodra gij de tevredenheid van uw onbekenden lastgever hebt opgewekt. . . ."

Ook Raffles stond op.

"In de advertentie was er sprake van een gevaarlijk avontuur. Zou ik misschien mogen vernemen, waarin dit bestaan zal?" vroeg hij.

Mr. Hobson legde zijn wijsvinger op den mond en schudde ernstig het hoofd.

Raffles had het begrepen.

Hij mocht nergens naar vragen.

"Ik verwacht u morgenochtend om negen uur weder hier bij mij terug en verzoek u, stipt op tijd te wezen," ging Hobson voort. "Buitendien ben ik zoo vrij u als voorschot voor uw werk deze tien pond sterling te overhandigen." En met een geheimzinnige gelaatsuitdrukking voegde hij er aan toe:

"En nu tot morgen; vermijd u in het vooruitzicht, dat ge spoedig een kapitaal in uw zak zult hebben.

DERDE HOOFDSTUK.

Een onderzoek met goeden uitslag.

Nu Raffles weer geld in den zak had, gevoelde hij zich een heel ander mensch. Het eerste wat hij deed was naar een der goedkoopste Italiaansche restaurants te gaan, waar hij wist, dat men voor weinig geld een uitstekenden en voedzamen maaltijd kon erlangen.

Daarna betaalde hij zijn hospita, die hem des morgens reeds had aangekondigd, wanneer hij des avonds de aan haar verschuldigde

de huur voor een week niet betaald had, hij zich van een andere woning moest voorzien.

Hij bedankte haar voor hare goede zorgen en vertrok, daar hij van plan was, om dien nacht in een hotel door te brengen.

Daar hij de laatste dagen wegens zijn omzwervingen door de stad zich danig vermoeid had en zijn bed bij zijn hospita niet al te zacht was geweest, duurde het niet lang of Raffles

lag weldra zóó vast te slapen, alsof hij niet van plan was den volgenden ochtend weer te ontwaken, maar hij had order gegeven om hem om zeven uur te roepen en weldra stond hij zich te scheren en te wasschen.

Nog was hij daarmede niet gereed, toen het hem te binnen schoot, dat hij een domme streek had uitgehaald, door van zijn kamer te vertrekken, zonder zijn nieuw adres achter te laten.

Hij had den vorigen dag Mr. Hobson zijn oud adres medegedeeld en nu was er misschien gisteravond reeds een boodschap voor hem gekomen, waarmede zijn ex-hospita geen raad wist.

Hij gunde zich nauwelijks den tijd te ontbijten en snelde weldra naar zijn oude adres in Camden Town, Queens Road, waar hij de deur van het huisje van Mrs. Thomson, zoo heette zijn vroegere hospita, gesloten vond. Uit navraag bij buurlieden bleek, dat de goede vrouw voor eenige dagen naar buiten gegaan was om familieleden te bezoeken, maar niemand wist waarheen zij gegaan was.

Ook wist niemand iets van een boodschap die voor hem zou kunnen gekomen zijn, af.

Dat was een vervelend ding. De hemel mocht weten of zijn lastgever niet reeds op hem wachtte en nu met spijt nadacht over de tien pond sterling, die hij hem gegeven had, terwijl Raffles daarenboven in de onaangename omstandigheid zou komen weer van voren af aan te moeten beginnen, terwijl hij zich ook reeds gespist had op het avontuur, dat hem door zijn geheimzinnigheid, waarmede het omringd was, aantrok.

Hij dacht na over hetgeen hem te doen stond en hij besloot eenigen tijd in de buurt van het huisje te blijven, in de hoop, dat de boodschap voor hem nog niet bezorgd was en binnen enkele uren zou komen, in welk geval hij haar zelf zou aannemen.

Zoo gezegd zoo gedaan, maar hoe hij ook wachtte er kwam den geheelen dag niets. Hij durfde haast niet van zijn plaats te gaan om in een restaurant in de buurt iets te gaan gebruiken, zoo bang was hij, dat hij dan misschien juist den boodschapper zou misloopen.

Al zijn geduld en volharding echter waren tevergeefs en toen het donker begon te worden, verkeerde hij nog in de onaangename positie van niets te weten, met op den achtergrond het gevoel, dat hij waarschijnlijk met ongeduld verwacht werd.

Wat nu te doen?

Eensklaps schoot hem een gedachte in het brein. Hij zocht naar de Hamilton Road teruggaan. Wellicht dat daar Mr. Hobson op hem zat te wachten.

Hij gaf onmiddellijk uitvoering aan dit plan en riep een taxi aan.

Bijna eindeloos leek hem de tocht in de auto naar Hamilton road.

Eindelijk stond de auto stil.

Hij gaf den chauffeur zijn geld en liep naar mr. Hobson's voordeur.

Hij hoorde duidelijk hoe de schel galmend door de gang van het huis klonk.

Doch niemand kwam te voorschijn.

Hij wachtte eenige seconden, toen schelde hij voor den tweeden keer.

Zijn hart klopte van opgewondenheid. Wat zou er nu gebeuren, wanneer hij tevergeefs was gekomen — — wanneer hij mr. Hobson niet meer aantrof?! —

Hij legde zijn oor voor het sleutelgat en luisterde.

Men hoorde niet het minste gedruisch. Het huis was als uitgestorven.

Opnieuw trok hij aan de bel, met hetzelfde resultaat als vroeger.

Hij overlegde, wat hem te doen stond. Zou zijn nalatigheid al zijn plannen in duigen gooien?

Hij moest onvoorwaardelijk mr. Hobson spreken; alles was nog niet verloren.

Hij begon nu voor het huis heen en weer te loopen, in de hoop, dat Hobson zou komen.

Doch het werd reeds langzamerhand donker, en de verwachte kwam niet.

Een brievenbesteller, die voorbijging, wilde hij naar Hobson vragen.

Hij liep hem achterna, stopte hem een shilling in de hand en zei:

„Kent u mr. Hobson, Hamilton road 16?”

„Neen, Sir!” luidde het antwoord. „Ik heb aan dien persoon nog geen brieven bezorgd. Hij woont hier ook eerst sedert twee dagen.”

„Sedert twee dagen?” vroeg Raffles verbaasd.

„Ja, Sir.”

„Ik dacht, dat hij eigenaar van het gebouw was?”

„Neen, Sir. Dit huis behoort aan een bejaarde lady, die het per maand verhuurt.”

„U kunt mij dus niet zeggen, wie mr. Hobson is?” vroeg Raffles.

„Neen, Sir.”

Raffles bedankte en ging naar zijn wachtpost terug. Zijn ongeduld werd hoe langer hoe grooter.

Toen het des avonds elf uur geworden was, besloot hij tot een stoutmoedig plan.

Hij moest in elk geval omtrent mr. Hobson zekerheid hebben.

Hij was zijn oude handwerk nog niet vergeten en besloot in het inwendige van het huis een onderzoek in te stellen.

Daar de straat eenzaam en verlaten was en

slechts zelden door voorbijgangers werd gezocht, kon hij dat er gerust op wagen.

Hij sprong over het lage hek van den voortuin en liep door den tuin, die om het gebouw lag, naar den achterkant.

Hij opende daar een venster en klom in het huis.

Hij vond dat dit een gevaarlijke daad was, doch hij wilde het raadsel, waarvoor hij stond, oplossen.

Met lucifers verlichtte hij ieder vertrek dat hij betrad. Geen van de moderne hulpmiddelen, die hij anders tot zijn beschikking had, waren thans in zijn bezit.

Maar hij wist zich te behelpen en met zijn gewoon oriënteringsvermogen slaagde hij er in zijn weg door het huis te vinden. Met de grootste behoedzaamheid, om de bewoners niet tegen het lijf te loopen, vervolgde hij zijn weg. Maar al die voorzorgsmaatregelen waren overbodig. Nergens kwam hij een levende ziel tegen.

Alles was leeg en onbewoond. Geen meubels, niets dan kale muren.

Eindelijk kwam hij in het vertrek, waarin mr. Hobson hem gisteren had ontvangen.

Daar was de schrijftafel, en daarop lag nog de asch van de sigaar, die hij gisteren gerookt had.

Het licht van een op de straat brandende lantaarn scheen door de halfgesloten jaloezieën.

Dat alles maakte een vreemden en onaangenen indruk. Raffles zette zich voor de schrijftafel, waar mr. Hobson had gezeten en keek naar het met stof bedekte blad.

In welk vreemd avontuur was hij geraakt?

Hobson had waarschijnlijk dit huis alleen gehuurd, om sollicitanten op de advertentie te ontvangen.

Doch wat wilde hij van hem? —

Voor welk doel zocht hij een oud zee-officier, iemand van adel en van een onbesproken gedrag? —

Waarom gaf hij hem tien pond? —

Wat had dit alles te beteekenen?

Raffles zocht te vergeefs naar een bevredigend antwoord. Het gelukte hem niet, de zaak tot klaarheid te brengen.

Spoedig begon hij nu de schrijftafel van mr. Hobson te doorzoeken. Misschien gelukte het hem een spoor te vinden. Dat mr. Hobson nooit meer een voet in dit huis zou zetten, daarvan was hij overtuigd.

Hij trok de schuifladen open, doch zonder resultaat. Noch een vel papier, noch iets anders gaf hem de minste aanwijzing. Zijn nieuwsgierigheid had het hoogste toppunt bereikt.

Nu trok hij den leuningstoel van den muur

weg, misschien vond hij daaronder iets, dat hem op een spoor kon brengen.

Doch ook daar vond hij niets.

Hij tilde de mat op en eindelijk trok hij de zware schrijftafel van het venster.

Plotseling wierp hij zich als een roofdier op zijn prooi — een in elkander gefrommeld stuk papier, greep het en ontvouwde het.

Het was een vel papier met gedrukt hoofd:

ARNOLD HOWARD.

Notaris en Advocaat.

Londen — Bondstreet.

Een halfgesmoorde kreet van verrassing ontsnapte hem, toen hij dit las. Dit was tenminste een vingerwijzing.

Aandachtig bekeek hij het vel papier, waarop iemand was begonnen een brief te schrijven, en dezen toen, half ten einde gebracht, zeker omdat de inhoud niet beviel, achteloos had weggeworpen.

De weinige regels waren gevlekt en slechts met moeite ontcijferde hij tot zijn groote verbazing:

„Ik wachtte u heden te vergeefs. Kom morgen, om twee uur, bij mr. Howard...”

Daarmede was het schrijven afgebroken, doch Raffles wist genoeg.

De geheimzinnige mr. Hobson was zeker niemand anders dan Arnold Howard, notaris en advocaat, wiens adres hem verraden was door dit vel papier.

Hij besloot in elk geval te probeeren hem te spreken.

Hij begon belang in de zaak te stellen, en dan gold het zijn bestaan en zijn weddenschap met Charles Brand.

Hij verliet het oude, leege huis even behoedzaam als hij het betreden had en ging naar zijn hotel om daar te overnachten.

Hij kwam daar laat aan en sliep een gat in den dag, maar was toch bijtijds gereed, om op onderzoek uit te gaan.

Terwijl hij zich gereed maakte om uit te gaan, verzonk hij in gepeins en bedacht, dat het lot hem toch wonderlijke parten speelde.

Hij had alleen ernstigen arbeid gezocht, doch het noodlot had hem opnieuw, tegen zijn wil, weder in een avontuur gewikkeld.

Maar was het geen dwaasheid van hem, om zooveel kwaad achter een paar geheimzinnige woorden te zoeken?

Om het even — hij gevoelde een inwendigen dwang — hij moest het geheim van dezen Engelschman van de city doorgronden — misschien was het tot zijn geluk!

Hij keek op de klok in de hall en zag dat het twaalf uur was.

Hij zou eerst om twee uur bij den advocaat in de city moeten zijn. En plotseling kwam hij op de gedachte, eenvoudig aan mr. Howard een brief te zenden per bode met de verklaring, dat hij door een toeval met zijn adres was bekend geworden en dat hij hem om twee uur over de bewuste zaak zou komen opzoeken. De advocaat kon er dan van denken wat hij wilde.

Reeds twee uur vóór den bepaalden tijd verliet hij het huis.

Het was dien dag bij uitzondering mooi weer. De zon scheen prachtig en had al degenen op de straat gelokt, die zich anders in de huizen verborgen hielden.

Gemoedelijk liet Raffles de menschen, die haast hadden, voorbijgaan en betrad toen het groote huis, waar zich het kantoor van mr. Howard bevond.

Hij zond een boodschap naar binnen en vernam, dat hij nog minstens een kwartier op den notaris moest wachten.

Hij nam in de voorkamer plaats — nu was oppassen de boodschap!

Hij verkeerde in een opgewekte stemming, toen plotseling de deur werd geopend en een jonge dame in een elegant bruin mantelcostuum binnentrad, die terwijl zij voorbijliep hem met veel belangstelling aan keek.

Hij wilde groeten. Doch voordat hij op kon staan, was het meisje reeds verdwenen.

Eindelijk kwam een bediende naar hem toe.

„Mr. Howard laat u verzoeken!”

De notaris zat in zijn kamer en groette Raffles, zonder eenige verwondering.

„Ik bemerk, dat u stipt kunt zijn, mylord”, zei hij kalm. „U bent dus bereid, de opdracht van mijn ongenoemden client te aanvaarden, en hebt over de zaak nagedacht?”

Raffles dacht aan het spreekwoord, dat men meer heeft aan een pinkje geluk, dan aan een handvol wijsheid en alsof hij het de gewoonste zaak van de wereld vond en niet een geheelen dag in angst had gezeten, dat zijn plan in de war zou loopen, zei hij met vaste stem:

„Ik stem in alle voorwaarden toe!”

„Goed!” sprak de notaris.

„De voorwaarden bestaan, zoo u reeds weet, slechts uit twee paragrafen. Eerstens u moogt nimmer naar de reden vragen, waarom uw lastgever u dit opdroeg. En ten tweede u moet u stipt aan uw opdracht houden. Iedere tegenwerking van uwe zijde tegen de wenschen van den onbekende beteekent zooveel als dat de overeenkomst onmiddellijk ontbonden wordt! „Bent u met deze voorwaarden tevreden?”

„Geheel en al”, antwoordde Raffles eenvoudig.

Er ontstond een pauze.

De advocaat wendde zich naar het licht, zoodat het zonlicht op zijn brilleglazen weerkaatste.

„En nu over uw honorarium”, sprak hij.

Raffles bleef rustig in zijn stoel zitten en keek hem zwijgend in het gelaat.

„Hebt u mij misschien nog iets te vragen?” hervatte de notaris.

„Niets meer! mr. Howard”, antwoordde Raffles koeltjes.

Toen kwam er plotseling een vriendelijke trek op het gelaat van den advocaat.

„Ik hoop dat uw zending zal gelukken,” zei hij. „Wees nu zoo goed naar mijn bureauchef te gaan; deze zal u al het verdere mededeelen. U wordt door uwen onbekenden lastgever op reis gezonden. U moet de tweede klasse voor lief nemen, omdat het altijd mijn principe is, zuinig te zijn met het geld van anderen. Dus tot weerziens!”

„Tot weerziens mr. Howard!”

Na dit gesprek dat nauwelijks tien minuten geduurd had, stond Raffles bij den bureauchef die hem een groot couvert ter hand stelde.

Hij opende het vlug.

Daarin vond hij een stuk papier, bevattende een kort bevel, geschreven met de schrijfmachine, een passagebiljet voor de tweede kajuit van het stoomschip „Queen Victoria” en een banknoot van 100 pond.

Hij las haastig de kennisgeving, die op het biljet stond, luidende:

„Hedenavond vertrekken van Liverpool met het stoomschip „Queen Victoria” met bestemming naar Port of Spain in Trinidad.”

Dat was alles!

Het bloed steeg hem naar het hoofd.

Er drong zich een vraag aan hem op. Maar toen hij zijn oogen naar den bureauchef wendde, schoot de gedachte hem te binnen aan paragraaf 1: „ge moogt niets vragen!”

„Hm, ook goed”, dacht hij toen.

„Dus voorloopig naar Liverpool”.

En luid groette hij: „Adieu heeren!”

Toen Raffles te Liverpool aankwam, woei van de havenzijde een flinke voorjaarsbries. Hij doorkruiste de straten der stad, om zijn uitrusting te koopen voor het tropische klimaat van Trinidad.

Na veel moeite had hij alles bijeen vergaard wat hij noodig had en gaf order om alles aan boord van de „Queen Victoria” te laten brengen, die met een lading ijzerwaren naar Trinidad zou vertrekken.

Den volgende dag ging hij naar de haven.

Daar lag midden tusschen tal van masten,

zwarte schepen, laadboomen en takelwerk, de middelmatig groote vrachtstoomer „Queen Victoria”.

Dat het een vrachtschip was, waarmede hij moest reizen, dat vond hij niet erg, want aan boord van groote passagierschepen naar de tropen en naar Amerika vond hij het onaangenaamste, dat hij als het ware verplicht was, met al zijn medereizigers in dezelfde klasse te moeten kennis maken. Raffles was aan boord van een schip met de oneindige zee om zich heen, liever alleen. Op een vrachtschip bestond daartoe meer kans, ofschoon hij moest bekennen, dat er op dit schip daartoe niet veel kans zou zijn, daar het nogal klein was en hij zijn medereizigers dus niet kon ontloopen.

Juist toen hij daar zoo stond te kijken, maakten twee passagiers aanstalten, om zich naar het schip te begeven en hij kreeg een schok van verrassing.

Het waren twee vrouwen. De silhouetten dezer dames werden door de roodachtige avond-schemering eigenaardig geteekend.

De dikke, breedgeschouderde gestalte eener bejaarde negerin stond naast eene dame in elegant reiscostuum.

Beiden waren met pakken en doozen beladen.

Het gelaat van Raffles stond verbaasd, toen hij hen van naderbij beschouwde.

De jonge, elegant gekleede dame, die hier te Liverpool aan boord van de stoomboot ging, waar ook hij mede naar Trinidad zou vertrekken, was immers dezelfde dame die hij bij notaris Howard had ontmoet!

Hij betraptte er zich zelf op, dat hij dit niet onaangenaam vond, maar het volgende oogenblik mompelde hij: „wat gaat het mij aan, ik heb slechts mijn opdracht uit te voeren!”

En daarna besteeg hij de smalle loopplank en ging aan boord.

Toen hij zich bij den steward aanmeldde, bleek, dat zijn naam reeds in het passagiersregister was ingeschreven.

Daar stond „tweede kajuit Mr. Arthur Ballthree, Londen”. Raffles vroeg niets, indachtig als hij was aan zijn voornemen, dat hij de laatste vier-en-twintig uren had opgevat.

Hij was dus reeds ingeschreven, des te beter.

„Nu wachtte hij, daar hij toch een weinig nieuwsgierig geworden was, op het gezelschap, dat hij gedurende de reis aan boord zou hebben, dus op de verdere passagiers.

Reeds floot de stoompijp van het schip; reeds begon de machine te werken, toen er haastig en buiten adem nog drie heeren op de loopplank kwamen, die men juist naar binnen wilde trekken.

Het waren drie Engelschen, met eenige bagage.

De eerste, een kleine man met een bril op en een zwarten puntbaard, liep als een kievit zoo vlug.

Achter hem volgde een tamelijk onverschillig uitzierende man, wiens gladgeschoren gelaat, zoodra men hem eenigszins nauwkeurig beschouwde, een blik van groote zorgeloosheid aanbood.

De derde schoof langzaam achter de beide anderen aan. Op zijn korpulent lichaam en dikke beenen rustte een bijzonder groot hoofd.

Zijn rood haar hing over zijn nek en zijn kleine, fonkelende oogen maakten een hoogst onaangename indruk.

Nu, mijn mannelijke medepassagiers schijnen eerste klasse te reizen, ofschoon ze het niet zijn, dacht Raffles. Maar wat doet dat ter zake, dacht hij verder, het leven biedt niet altijd aangename gezelschappen en ik ben hier aan boord best tevreden met mijn eigen gezelschap.

Daar er aan boord de regel bestond, dat de passagiers van verschillende klassen weinig met elkander in aanraking kwamen, werden deze reeds op den eersten dag behoorlijk van elkander gescheiden.

Toen voor den eersten keer gedineerd zou worden, werd Raffles als eenige passagier tweede klasse afzonderlijk bediend. Zooals gewoonlijk op kleine vrachtbooten, waar slechts weinige passagiers zijn, het geval is, was er een afscheiding gemaakt tusschen de tafels van de eerste en tweede kajuit.

Op eenigen afstand van hem zaten de drie Engelschen, die plaats in de eerste kajuit hadden genomen.

Uit hun gesprekken bleek heel spoedig hun onderlinge verhouding.

De dikke roode mr. Maddison had tot begeleider een vriend, een zekeren mr. Batch, de heer met zijn kleine, trippelende pasjes.

Deze was de zoon van een rijk industrieel uit Glasgow, die zijn spruit, waar mee hij niets anders beginnen kon, eenvoudig op reis zond.

En de derde, de kleine, zwarte mr. Davis, toonde weldra een klaplooper van Batch te zijn. Hij werd geregeld door Maddison op alle mogelijke manieren wegens zijn onbeduidendheid voor den gek gehouden, en hij verdroeg dat met die onverschilligheid die aan zulke naturen steeds eigen is.

Er was nog voor een ander persoon in de eerste kajuit gedekt, waarschijnlijk voor de jonge dame, die Raffles aan boord had zien gaan; deze was echter nog niet verschenen, zoodat men voorloopig met z'n vieren passagiers in de eetzaal bijeen was. De kapitein zat aan het hoofdeinde der tafel.

Maar voordat het diner begon, kwam plotseling de negerin aansnellen en vertelde den

steward, dat haar meesteres in haar hut wenschte te eten.

Het was een zeer schoone avond. De zee was blauw, zacht en effen.

Kalm maar regelmatig doorkliefde de „Queen Victoria” de oceaen. Aanvankelijk was het zeer koud en winderig weer geweest, maar ten slotte was het weer aanzienlijk verbeterd.

Voor den eersten keer sinds twee dagen was de jonge dame te voorschijn gekomen. Zij zat in doeken gehuld op het dek; aan haar voeten zat de negerin.

Raffles stond tamelijk ver van haar verwijderd. Zij hadden elkander nog niet aan boord ontmoet.

Hij zag haar nu en dan eens van verre, dat wil zeggen, hij wist dat zij er was.

Kleine zeevogels vlogen langs de keuken van het schip, waaruit men eenige overblijfselen van het eten in zee stortte, en iederen keer wanneer een der vogels een stukje oppikte, betwistten de anderen het hem onder vreeselijk gekrijsch.

Raffles keek er met genoeg naar.

„Precies zooals bij de menschen,” dacht hij. „Wanneer iemand eens een buitenkansje heeft, dan komt onmiddellijk bij de anderen hebzucht en nijd op.”

Doch plotseling werd hij in zijn beschouwingen door mannenstemmen gestoord.

„Dat komt natuurlijk weer uit de eerste klasse,” dacht hij bij zichzelf.

En waarlijk, het was zoo.

De drie heeren vormden een zeer onrustig element aan boord van de kleine vrachtstoomer. Meestal zaten zij tot laat in den nacht beneden in den salon, dronken en speelden kaart. Daarbij kreeg de dikke Maddison gewoonlijk een rood hoofd, schreeuwde, vloekte en sloeg met de vuisten op tafel, terwijl de kleine Davis, die op den zak van Batch teerde, hem altijd weder tot bedaren trachtte te brengen.

Het slot was gewoonlijk dat hij voor de piano plaats nam en een operette-deuntje of foxtrot begon te spelen, waarop Maddison met dreunende stem inviel, terwijl de idiote Batch in geestvervoering zijn bijval uitdrukte en in de handen klapte.

Deze drie kwamen nu luid tierend de nauwe trap op, die naar het dek leidde.

De roodharige Maddison scheen weer op het punt een van zijn driftaanvallen te krijgen.

Davis wilde hem op zijn kruipende manier sussen, doch het was vergeefsche moeite.

Eensklaps kreeg hij een nieuwen inval, en met dubbelslaande tong riep hij uit:

„Gentlemen, ik weet iets heel fijs! Wij gaan een kiek maken.”

„Fotografeeren — ja! ja!” brulde Maddison, terwijl Batch vergenoegd grinnikte.

Het was duidelijk, dat ze alle drie dronken waren, want ofschoon het goed weer was en het licht voldoende, stond er nog veel te veel wind, om een foto te nemen, tenzij men een momentopname wilde nemen en daartoe was het niet licht genoeg.

Maar daar schenen de drie fijne heeren zich niets van aan te trekken en Davis liep de trappen af, om na eenige minuten met zijn fotografiestoel terug te keeren.

Maddison en Batch gingen poseeren en Davis zat aan het toestel te prutsen.

Toen sprak plotseling Batch met zijn piepstem:

„De anderen moeten er ook op komen!”

Maddison nam een flinke houding aan, tilde waarschuwend den wijsvinger op, opdat Davis niet vóór het tijd was, af zou drukken, en riep toen met zijn schorre basstem:

„De kerel heeft gelijk, de andere passagiers moeten ook op het portret!”

Hij keek zoekend in het rond. Hij liet zijn blik onverschillig over Raffles gaan, en zei luid tot zijn vrienden:

„De gentleman van de tweede kajuit natuurlijk niet.”

Het bloed steeg Raffles naar het hoofd. Doch hij dacht bij zich zelf:

„Laat ik kalm blijven! Eenmaal zal de dag aanbreken, dat ik je dat betaald zetten kan, kereltje!”

Eensklaps viel Maddison's blik op de dame met de negerin.

„Ha!” riep hij luidkeels, „prachtig, de lady moet ook op de kiek!”

Met zijn zwaren waggelenden gang begaf hij zich naar de dame en verzocht haar onder zotte en plompe vleierijen of zij zich met hen wilde laten fotografeeren.

Doch de jonge dame, die de kwetsende woorden van Maddison over Raffles had gehoord, bedankte zeer koel „voor de groote eer”.

Toen Maddison nog altijd niet van haar zijde week, stond zij verontwaardigd op en ging naar den anderen kant van het dek, waar Raffles bij het roer stond.

Zij groette hem met een sierlijke buiging en zei toen met een welluidende stem:

„Mr. Ballthree, als ik mij niet vergis, och zoudt u zoo vriendelijk willen zijn mij een paar inlichtingen te geven betreffende.” . . .

De rest van hare woorden ging verloren, daar zij zich naar de dekkajuit begaf, waarheen Raffles haar volgde.

Zelfs voor een kind zou het duidelijk ge-

weest zijn, dat de vrouwelijke passagier de drie luidruchtige mannen onaangenaam wilde zijn en zich daarom expres met Raffles ging bezighouden, om aan te toonen, dat zij zijn gezelschap, al was hij van de tweede klas, verre boven dat van hun verkoos.

De dame bleek heel onderhoudend gezelschap te zijn, maar scheen niet weinig verwonderd, dat Raffles, zoodra hij het woord kon nemen, zich een meester in de conversatie betoonde en zóóveel glans in zijn briljant gesprek legde, dat zij met toenemende verwondering en verrassing naar zijne woorden luisterde.

Sedert dien dag was de vriendschap tusschen hen geteekend, niettegenstaande Raffles zeer voorzichtig had moeten zijn, daar zij hem telkens op kiesche wijze trachtte uit te hooren over het doel van zijn reis.

Het dacht aan artikel No. 1: Zwijgen, en daar hij niet wilde zeggen, dat hij niet wist waar hij heen ging, hetgeen trouwens ook een weinig ongelooflijk zou hebben geklonken, moest hij telkens als zij naar het doel van zijn reis informeerde, het gesprek ergens anders op brengen.

Maar dit gelukte hem volkomen en zij bleven geruimen tijd in aangenaam gesprek met elkaar bijeen.

Maddison intusschen was onaangenaam gestemd naar zijn vrienden teruggekeerd.

Van het fotografeeren was natuurlijk niets meer gekomen. Om de slechte luim van Maddison te verdrijven, stelde Davis voor, dat zij op het dek polo zouden spelen.

Het voorstel werd met eenparige stemmen aangenomen, doch zij hadden gaarne nog een partner gehad.

Nu kwam Maddison de passagier tweede klasse in de gedachte.

Hier was nu de vierde man, dien zij zochten. Hoewel hij om op de foto te staan niet goed genoeg was, voor partner in het polospel was hij altijd nog te gebruiken.

En tegelijkertijd zou hij daardoor de jonge dame ergeren, omdat hij haar begeleider van haar wegtroonde.

Hij zond den steward met zijn kaartje naar Raffles, met een uitnodiging of deze wilde meespelen.

Doch deze zond de uitnodiging terug met het antwoord:

„De gentleman van de tweede kajuit bedankt voor het gezelschap der gentlemen van de eerste!”

Woedend verfrommelde Maddison het kaartje tusschen de vingers.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?

Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden.

VIERDE HOOFDSTUK.

Te Trinidad.

Sinds het begin van deze vijandelijkheden was het verkeer tusschen de mannelijke passagiers van de twee kajuiten afgebroken.

Doch iederen avond gebeurde het, dat de negerin den stoel der jonge dame naar het

dek bracht, haar meesteres zorgvuldig in dekens wikkelde, waarna deze zich tot Raffles wendde en geruimen tijd met hem bleef converseeren.

Raffles spande zich in om het meisje aan-

genaam bezig te houden, waarin hij als gentleman en man van de wereld uitstekend slaagde.

Zoo vlood het leven aan boord tamelijk kalm heen. Het weer was, zoodra zij de 45ste graad noorderbreedte gepasseerd waren, mooi en zonnig geworden en werd door geen dampkringsstoringen of stormen gewijzigd.

Na een zeer kalme reis was de boot langzamerhand in de nabijheid van Trinidad gekomen. En nu kwam Port of Spain in zicht, terwijl Raffles nog steeds niet wist tot wien en met welk doel hij zich zou wenden.

De passagiers stonden allen op het dek.

Van boord kon men eenige palmboomen onderscheiden, die spaarzaam in de nabijheid van den oever stonden. En in weerwil van den afstand begreep men toch reeds, dat het nabijzijnde land dor en woest was.

Men kon niet beweren, dat de haven van Port of Spain een gunstigen indruk maakte.

Daar lagen twee kleine, vuile, verwaarloosde stoombooten, waarvan men bij den eersten aanblik bemerkte, dat het Spaansche schepen waren en waarvoor men ook slechts bij matigen storm geen duit voor een gelukkigen overtocht zou geven.

Voorts waren er nog een paar vuile, verwaarloosd uitzierende zeilschepen in de haven, bemand met een woeste en misdadig uitzierende bemanning.

Aan de masten hingen slappe, vuile wimpels en in de haven dreven verrotte stukken hout rond, terwijl alles te zamen een onaangename reuk veroorzaakte, die zich vermengde met de uitwasemingen van een ongezonden bodem.

Er heerschte een verzengende hitte, terwijl de brandende zon alles in hellen gloed zette.

De groepen palmen, die men uit zee had gezien, vertoonden zich nu als ellendige boompjes, waarachter men een heuvelachtige woestenij zag. Slechts aan de stadszijde zag men het donkergroen van een schaduwrijk park.

Nauwelijks was de boot met hare zes passagiers in de haven, of er roeiden van alle kanten smalle booten, waarin bruine manschappen zaten, op haar toe.

Evenals voor honderden jaren de wilden deden, wanneer zij een oorlogsschip aanvielen, zoo klauterden deze bewoners van Trinidad ook nu als katten tegen de boot op om de bagage der vreemdelingen naar hun plaats van bestemming te brengen.

De drie Engelschen waren reeds lang van boord gegaan.

Ook de dame met haar negerin was vertrokken. Alleen Raffles stond nog op het dek van de boot. Wat zou hij doen? Zijn biljet was slechts geldig tot Port of Spain. Van de honderd pond sterling, die in het couvert zaten,

was niet veel meer overgebleven en zijn opdracht vermeldde niets van een nieuw doel of oponthoud in Port of Spain.

Tevergeefs had hij op een nieuwe opdracht gewacht.

Het was trouwens ook een wonder geweest, als hij zoo iets plotseling ontvangen had.

Maar dat wonder zou toch gebeuren, want plotseling kwam de marconist naar hem toelopen, die hem mededeelde, dat hij zooveen een draadloos bericht had ontvangen voor Mr. Arthur Ballthree. Of hij dat was?

Raffles knikte met het hoofd en maakte het gele couvert, dat de marconist hem overhandigde, open.

Ga aan land, luidde het telegram.

Dat was al heel lakoniek, dacht hij en het scheen niet geschikt om zijn geestdrift voor de hem opgedragen missie op te wekken. Hij haalde zijn schouders op. Wat moest hij te Port of Spain doen? Hij kende immers niemand in Trinidad.

Daardoor voelde hij een onverschilligheid bij zich opkomen; er mocht, wat hem betrof, gebeuren wat er wilde.

Hij gaf zijn bagage aan den eersten bijzonder vrijmoedigen kerel en verlangde naar een goed hotel te Port of Spain gebracht te worden.

Maar na enkele woorden in slecht Spaansch bleek hem, dat in de heele havenstad slechts één hotel was en als bewijs hoe goed dit was, vertelde de bruine bootsman, dat ook reeds de Engelschen daarheen gegaan waren.

„Nu schijnt het mij toe, dat ik dit gezelschap niet gemakkelijk kwijt word”, dacht Raffles.

Het zoogenaamde „hotel” was echt Spaansch onzindelijk en Raffles rilde bij de gedachte aan de kleine bruine springers, die hij in zijn bed zou vinden.

De eigenaar ontving Raffles met de toespraak:

Senor Arthur Ballthree?

Zonder eenige verwondering te laten blijken, gaf Raffles een onverschillig, si senior, ten antwoord en verlangde een kamer. Het scheen dat ook zijn kamer reeds besteld was.

Zoodoende betrok hij het hotel en toonde niet de minste verrassing, toen hij aan het souper de drie Engelschen vond, die moppend den nieuw aangekomene beschouwden, dien zij klaarblijkelijk niet meer verwacht hadden.

Want hier in dit hotel kende men rang noch stand, hier had ieder hetzelfde recht en er bestond ook geen onderscheid in prijs, zooals op de boot.

Op de tafel, waarop een vuil tafellaken lag, stond nog een couvert.

Doch kort voordat de kellner wilde beginnen te bedienen, kwam de eigenaar naar hem toe en zei:

„Alfonso! Neem het couvert weer weg, de dame wil voorloopig in haar kamer eten.”

Met de dame, die op haar kamer eten wilde, was klaarblijkelijk niemand anders bedoeld dan de belangwekkende Engelsche, met wie Raffles de reis naar Port of Spain gemaakt had. En dit vermoeden werd onmiddellijk bevestigd door een gesprek van de drie Engelschen, dat Raffles mee aanhoorde. Davis namelijk, die altijd de pretmaker van het gezelschap wilde zijn, klonk met Maddison en uitte daarbij de woorden:

„Op het welzijn van onze mooie vriendin!”

Doch Maddison, die reeds verscheidene glazen van den zwaren wijn gedronken had, toonde zich woedend van ergernis. Hij zette zijn glas met zulk een kracht op tafel neer, dat het in scherven vloog en riep daarbij op brutalen toon, dat hij het duifje wel verschalken zou!

Bij deze woorden stond Raffles op.

Hij keek Maddison scherp aan en zeide daarna langzaam en duidelijk:

„Ik neem aan, gentleman, dat u alleen in dronkenschap op deze wijze van een dame spreekt, anders geef ik u de verzekering, dat deze woorden u diep zullen berouwen!”

Vóórdat Maddison een woord kon antwoorden, trad de kleine Davis tusschen beiden en zei:

„Mr. Maddison heeft deze woorden werkelijk slechts gesproken, omdat hij eenige glazen te veel gedronken heeft.”

Hij was blijkbaar bang, dat de beide tegenstanders handgemeen zouden worden, iets waarbij Maddison het wel eens leelijk had kunnen afleggen.

Zonder zich te verwaardigen één woord tegen den Engelschman te spreken, verliet Raffles de tafel.

Hij wandelde langzaam door de vuile straten der havenstad naar het groote stadspark, dat hij reeds van uit de haven gezien had.

Terwijl hij langzaam langs den weg slenterde, reed hem plotseling een rijtuig voorbij, waarin hij tot zijn niet geringe verwondering den dikken roodharigen Maddison zag zitten. Spoedig had Raffles het park bereikt, dat tegen zijn verwachting zeer goed onderhouden was. Er stonden zelfs banken, die door struikgewas verborgen waren. Vermoedelijk speelde hier, zooals in de stadsparken van alle Spaansche steden, des Zondags de militaire muziek. Reeds minstens een uur lang had Raffles het park doorgewandeld en wilde het juist weer verlaten, toen hij plotseling uit de struiken het gillen van een vrouw hoorde.

Tegelijkertijd hoorde hij een mannenstem, die hij dadelijk als die van Maddison herkende. Het was reeds schemeravond geworden. Het park zou in enkele minuten in duisternis gehuld zijn en aan den hemel scheen reeds de maan.

Raffles snelde door de duisternis op het struikgewas toe, waaruit opnieuw het hulpgeschrei van een vrouw klonk. Haastig boog hij de takken uit elkander — —

Daar stond Maddison voor de jonge dame en beproefde haar te omhelzen. Vergeefs trachtte zij hem af te weren.

Maar wat kon zij met haar zwakke krachten tegenover het brutale geweld van den sterken man!

In één oogwenk had Raffles de situatie overzien. Zijn oogen glinsterden; daar had hij nu een ongezochte gelegenheid den brutalen kerel eens flink de les te lezen.

In één sprong was hij bij hem en had hem in zijn kraag. Maddison, die onmiddellijk voelde, dat hier een vakman aan het woord was, kromp ineem onder den druk van de lenige gespierde vingers, maar zijn in elkaar krimpen was te vergeefs. Terwijl Raffles hem met de rechterhand van de dame wegtrok, zette hij zijn linkervuist in de zijde van den plompen kerel en lichtte hem zoo een eindje van den grond. Met inspanning van al zijn krachten tilde hij hem toen even boven zijn hoofd, om hem het volgende oogenblik, veel harder dan wel noodig was geweest, als een baal vuil goed op den grintweg te smijten.

Zijn val deed den grond dof dreunen en de aanrander bleef een oogenblik als verdoofd liggen, waarvan de dame gebruik maakte, om zich haastig te verwijderen. Misschien vreesde zij wel, dat haar verdediger zich in zijn drift zou vergeten. Dit was echter niet het geval. Kalm bleef Raffles staan toekijken, wanneer de lafaard weer zou believeen op te staan. Dat gebeurde eerder dan Raffles gedacht had en vóór hij er op verdacht was had de Engelschman zich opgericht en een revolver uit zijn zijzak gehaald.

Er viel een schot en Raffles hoorde duidelijk het fluitend geluid van den kogel, die langs zijn ooren vloog.

„Vervloekte hond”, schreeuwde Maddison, „ik schiet je overhoop!”

„Daar moeten er twee voor zijn!” meende Raffles.

„Ten eerste een, die niet alleen schieten, maar ook treffen kan, en ten tweede iemand, die getroffen wil worden. En nu wil ik je iets vertellen, goede vriend.

„Neen je vooral in acht, mij niet nog eenmaal in den weg te komen!”

Maddison richtte zich in zijn volle lengte op en zei:

„Je schijnt niet te weten, met wien u te doen hebt!”

Een spotachtig lachje speelde om Raffles' lippen.

„Wie je bent of niet bent, weet ik niet en kan me niet schelen, ook,” zei hij, „maar ik weet wel *wat* je niet bent!

„Dat je geen gentleman bent, heb ik reeds lang vermoed! Te oordeelen naar je gedrag van heden ben ik er van overtuigd!”

Daarmede keerde hij hem den rug toe en ging heen.

Toen hij in zijn kamer terugkwam, vond hij op zijn bed een met grijs linnen overtrokken lederen handkoffer.

Men had hem goed gesloten en aan het handvat was een papier bevestigd, waarop met machineschrift geschreven stond:

„Behoud dezen koffer zoo lang, totdat

ik hem terugvraag. U moogt hem in geen geval openen! Mocht u dat toch doen, dan zijn uw verdere werkzaamheden afge-loopen!”

UW LASTGEVER.”

Raffles sprak met niemand over den geheimzinnigen koffer, hij bewaarde hem altijd zelf.

Wat mag de inhoud daarvan wel zijn? vroeg hij zich soms af, zonder daarvoor een verklaring te kunnen vinden. Zijn zending kwam hem hoe langer hoe geheimzinniger voor.

Wie had den koffer op zijn bed neergezet? Dikwijls brak hij zich daarover het hoofd, doch wist het raadsel niet op te lossen.

En gedurende al zijn overpeinzingen, stond als met vlamvend schrift voor zijn oogen:

Paragraaf één: „niet vragen!”

VIJFDE HOOFDSTUK.

Verder!

Raffles' geld verminderde snel.

Hij wist inderdaad niet, wat hij in dit nest, door de wereld verlaten, moest beginnen.

Wel is waar behoefde hij niet bevreesd te zijn, nu hij telkens op het laatste oogenblik een boodschap kreeg, wat hij moest doen, dat hij in dezen uithoek van de wereld, die wel door elken toerist scheen gemeden te worden, zou vergeten worden, zoodat hij zonder geld zou zitten, maar het zou toch kunnen en dan was zijn positie alles behalve aangenaam. Het zou een geruimen tijd duren eer hij zich naar een plek had kunnen begeven, waar hij met goed succes een bezoek zou kunnen brengen aan een zijner geheime schatkamers, die hij over de geheele aarde verspreid hier en daar had, om zich van geld te voorzien, maar dit was nog niet het ergste. Steeds verscheen hem als een spookbeeld voor oogen het oogenblik, waarop hij bij Charles Brand zou moeten terugkeeren met de boodschap, dat hij niet geslaagd was en erkennen moest dat hij zijn weddenschap had verloren.

Dikwijls moest hij aan een en ander denken, vooral wanneer hij zich 's avonds naar bed begaf en het lastige ongedierte hem niet met rust liet. Wanneer hij echter 's morgens weer verfrischt en uitgerust was opgestaan, dan weken al die zwartgallige gedachten en voelde hij zich weer in staat alle wederwaardigheden het hoofd te bieden.

Zooals begrijpelijk was, was na hetgeen in het park was voorgevallen, zijn verhouding tot de Engelschen natuurlijk zoo slecht mogelijk.

Het eenige wat hij met hen bereikt had, was, dat zij het niet meer waagden in zijn tegenwoordigheid over iets te spreken, wat eenigszins belangwekkend was.

Zij keken hem nog altijd met vijandige blikken aan.

Slechts één enkel geval, dat zich geregeld herhaalde, bracht een lichtstraal in zijn doelloos verblijf te Port of Spain.

Iederen avond, wanneer het donker begon te worden, klopte de negerin aan zijn deur.

Wanneer hij opendeed, kwam zij geregeld met de boodschap:

„De juffrouw noodigt mijnheer uit!”

Mijnheer liet zich dan ook niet lang bidden.

Zij ontving hem dan gewoonlijk op de wandera.

Zoodra hij kwam, groette zij hem op Engelsche manier, met een hoofdbuiging, en terwijl hij haar groet beantwoordde, bood hij haar den arm.

Zij liepen dan langzaam op en neer, zij bewaarde meestal het stilzwijgen, terwijl hij den geheelen tijd aan het woord was.

Het doel hunner wandelingen was gewoonlijk de zeekust.

Hier sloegen de golven tegen de rotsen aan.

Het strand bood hier een schouwspel, waarvoor een gevoel van eenzaam- en verlatenheid zich aan iederen wandelaar opdrong.

Daar wandelde het zwiigende meisje naast Raffles, terwijl zij er bewonderenswaardig mooi uitzag in haar nauwsluitend reiscostuum.

Gelijk mannen, die met tact en wilskracht moeten kunnen optreden, steeds een mooie vrouw aan hun zijde willen hebben, voelde zich ook Raffles sterk en gelukkig aan de zijde van dit mooie meisje.

Doch op zekeren avond werden zij plotseling in hun droomen gestoord door een nietig voorval, dat echter Raffles zeer belangrijk toescheen.

Aan tafel, waar hij en de drie Engelschen in stilzwijgendheid tegenover elkander plachten te zitten, bemerkte hij, dat er iets bijzonders op til was.

Uit het druk gesprek der drie mannen bespeurde hij spoedig, dat de heeren den volgenden morgen met de stoomboot „Orinoco” verder wilden reizen.

Zij hadden slechts op de aankomst van dit schip gewacht om de reis voort te zetten, en de boot werd reeds tegen den nacht verwacht. Dit bericht maakte Raffles eenigszins zwaar- moedig. Wat moest hij doen?

Plotseling echter bedacht hij, dat dit vertrek hem de handen bond, want hij had immers geen geld.

Hij bezat niets meer!

Wanneer hij dezen avond zijn rekening in het hotel betaalde, dan bezat hij geen penning meer.

En wat dan?

Ja, wat dan?

Deze vraag kwam plotseling bij hem op, drong hem het bloed naar zijn hoofd en kwelde hem vreeselijk.

Het was een gloeiend heete avond.

Het was nog lente en de hitte was nog niet zoo verzengend als dit misschien een maand later zou zijn.

Het park rustte in diepe duisternis.

Slechts de schitterende sterren fonkelden aan het firmament. Het was levendig in de bosschen.

Tropische nachtvinders fladderden rond, stemmen van onbekende vogels waren hoorbaar en men hoorde een gedruisch in de struiken, telkens wanneer de vogels opvlogen.

Duizenden gekleurde kevers zweefden door de lucht en de bloesems der boomen hadden zich geopend en verspreidden een aangename geur door den nacht.

Raffles wandelde met zijn schoone gezellin langzaam door het park.

Hij was dezen avond niet zoo bespraakt als anders. Wel deed hij aanvankelijk zijn best, om als steeds de onderhoudende cavalier te zijn van zijn schoone reisgezellin, maar de wetenschap, dat er morgen een boot vertrok van deze afgelegen plek van de wereld en hem hier alleen zou achterlaten, terwijl hij niet wist hoe lang het nog zou duren, voor hij weer in de beschaafde wereld terug zou zijn, stemde hem onaangenaam. De woorden begonnen hem te ontbreken en weldra zweeg hij, uit gebrek aan stof, geheel stil.

Ook het meisje was stil.

Steeds langzamer wandelden zij voort.

Plotseling brak zij het stilzwijgen af.

„Ik vertrek morgen!” zei zij kalm.

„Morgen?”, vroeg hij met belangstelling.

„Ja”, hervatte zij, „met de stoomboot Orinoco!”

Er kwam een vraag op zijn lippen, doch hij bleef zwijgen en dacht bij zichzelf:

„Met de Orinoco.” — — —

Dit was immers dezelfde boot, waarmede Maddison verder reisde.

Bestond er misschien eenige verstandhouding tusschen de dame en dien onaangenaamen, brutalen vent?

De ochtend brak aan en de stoomfluit van de Orinoco deed de reizigers uit hun slaap ontwaken.

Raffles ging naar de ontbijtzaal.

De drie Engelschen waren reeds reisvaardig; het laatste kwam de lady met haar negerin.

Reeds liet de stoomfluit zich ten tweeden male hooren; de roeiboort, waarmede de reizigers naar de stoomboot, die op de reede lag, gebracht zouden worden, lag reeds lang gereed.

De Engelschen en de beide vrouwen stapten er in en de roeiers stietten van land.

Het afscheid van Raffles en de jonge dame had stilzwijgend en in haast plaats gehad.

Hij zag, dat de roeiboort langzaam het stoomschip naderde.

Nu lag zij stil — — en de reizigers gingen aan boord.

Het signaal liet zich voor den derden keer hooren, en het stoomschip kwam langzaam in beweging.

Raffles stond als aan den grond genageld en keek het na.

Plotseling voelde hij, dat men hem op den schouder tikte.

Voor hem stond een kleine, bruine jongen, die gewoonlijk langs de haven liep; deze hield hem iets dicht onder de oogen. — —

Wat was dat?

Een smal, lang grijs couvert!

Haastig maakte hij het open.

Hij vond daarin een wit briefje, beschreven met een schrijfmachine.

Het schemerde hem voor de oogen toen hij las:

„Vertrek met het stoomschip Orinoco.”

Dat was alles — — En daarbij lag een banknoot van honderd pond sterling en de straatjongen stond reeds gereed met de bagage van Raffles en den grijslingen handkoffer.

DUBEC RECLAME.

Reeds verschenen:

Mary Pickford, Lillian Gish en Constance Talmadge.

Thans: Mary Miles Minter.

ZESDE HOOFDSTUK.

Over den Oceaan.

Op het laatste oogenblik kwam Raffles toch nog aan boord van de Orinoco.

Hoe hij daar gekomen was, kon hij nauwelijks zelf zeggen.

Hij had aan een van de mannen, die gewoonlijk langs het strand slenterden, toegevoepen:

„Naar de Orinoco!”

En hij zat onmiddellijk in een boot, en de beide bruine mannen roeiden met inspanning van al hun krachten naar het groote schip, dat zich reeds langzaam begon te verwijderen.

Door roepen en schreeuwen werd de bemanning opmerkzaam gemaakt, waarop de boot stopte.

De valreep werd naar beneden gelaten en Raffles klauterde naar boven, terwijl men zijn bagage op het schip wierp.

De beide kerels in de boot schreeuwden om betaling.

Hij was nu aan boord, maar waarvan zou hij betalen; behalve zijn banknoot van honderd pond bezat hij niets. En toch wilde hij niemand iets schuldig blijven, zelfs dezen ruwen kerels niet. Maar wat moest hij hun geven? Hij kon toch niet beginnen met geld van den kapitein of den steward te leenen. Plotseling schoot hem wat te binnen en zonder verder één oogenblik te aarzelen trok hij zijn horloge van den ketting en wierp het in de boot, zoodat de Orinoco haar vaart voort kon zetten.

De drie Engelschen ontvingen hem grijnzend.

Ook de Engelsche dame stak met haar negerin, schijnbaar eenigszins verwonderd, haar hoofd buiten de dekkajuit.

Raffles ging het eerst in den salon en legde zich op den divan neer, om een oogenblik uit te rusten.

Doch plotseling stond hij voor een nieuw vraagstuk.

Een biljet voor den overtocht was dit keer niet in den brief gesloten, alleen het geld.

Hij kon dus nu gerust eerste kajuit nemen.

Doch neen, dat deed hij niet, zijn geweten hield hem daarvan terug, want zijn lastgever had hem uitdrukkelijk opgedragen, niets van het geld uit te geven, dat niet hoog noodig was.

En daarom liet hij zich na kort besluit inschrijven als passagier tweede klasse.

Want, zoo redeneerde hij verder, de onbekende zond mij destijds een biljet tweede kajuit met uitdrukkelijke bewering, dat er niet meer kon betaald worden.

Dit biljet en deze bewering zou toch wel voor zijn verdere reis gelden.

Er bleef hem dus niets anders over, dan tevreden te zijn met zijn gedwongen zuinigheid.

Op de Braziliaansche stoomschepen was weliswaar de eerste kajuit nog altijd een tamelijk goede reisgelegenheid, maar de tweede kajuit was slecht en de reizigers werden daar verwaarloosd en waren niet in tel.

Het stond gelijk met een reis derde klasse per trein; maar het was er toch nog iets beter dan in het tusschendek, waar het vee werd gestald.

Hoe het dan ook mocht zijn, Raffles was ten minste gelukkig aan boord gekomen en dat was voor hem de hoofdzak. Hij was niet graag in Port of Spain gebleven.

Evenals in de laatst verloopen dagen, kwam tegen den avond de negerin bij hem met de woorden:

„Mylady verzoekt u, bij haar te komen!”

De lady ontving hem met blijdschap en een vroolijk lachje, en de stemming was hartelijk; maar er scheen toch iets veranderd te zijn.

Bij de dame scheen het ijs gebroken, dat haar tot dusverre belet had, vertrouwelijk met Raffles te babbelen.

Thans onderhield zij zich met hem over duizend onverschillige zaken, en over het tropische landschap. Het gesprek vlotte, alsof zij reeds lange jaren vrienden geweest waren.

Het ontging Raffles intusschen niet, dat zij het thans telken keere was, die het gesprek gaande hield.

Hoe meer het schip de onbekende Braziliaansche kusten naderde, des te meer won haar houding aan vertrouwelijkheid.

Haar gesprekken werden steeds eenvoudiger en hartelijker, zoodat zij zich tegenover Raffles zeer beminnenswaardig gedroeg.

Op zekeren dag, terwijl Raffles juist met geestdrift sprak van zijn gevoelens bij het on-

dergaan der zon in de tropen, viel zij hem plotseling met een ernstig gelaat in de rede en vroeg:

„Zeg eens, mr. Ballthree, waarom reist u eigenlijk tweede kajuit? U bent hier toch voor uw genoeg, niet waar? Waarom zoudt ge u dan niet wat meer luxe verschaffen?”

Deze vraag had Raffles niet van haar verwacht.

Zonder verder na te denken gaf hij haar kortaf ten antwoord:

„Omdat ik moet!”

„U moet?” was haar wedervraag.

„Ik”, ging zij voort, „ik, een zwakke vrouw, ben van meening, dat er geen *moeten* bestaat, ten minste niet voor een man.”

„Ik weet zelf niet, hoe ik u dit zal verklaren, miss”, zeide Raffles; maar vóór hij nog verder spreken kon, viel zij hem reeds in de rede.

„Welaan, mr. Ballthree, ik doe u een voorstel. Het ligt alleen aan u, om het al of niet aan te nemen.

„Voor u wil ik geen blad voor mijn mond nemen en wil u ronduit zeggen, wat u wel reeds lang bemerkt zult hebben.

Ik ben aan uw gezelschap en uw gesprekken gewoon geraakt. Hier, in deze streken, bevindt zich wel niemand, die mij den tijd kan verkorten en ik moet eerlijk bekennen, dat u dit uitstekend kunt.

„Luister dus naar mij en zeg of u mij nog verder gezelschap wilt houden?”

„Ik stel dan een biljet voor de eerste kajuit te uwer beschikking met alle gemakken die zij aanbiedt en die in de tweede kajuit niet bestaan, zooals mij wel bekend is.”

Raffles was in het eerste oogenblik aange-naam verrast. Doch onmiddellijk daarna bedacht hij zich en meende dit voorstel onmogelijk te kunnen aannemen.

„Een gentleman mag uit de hand eener dame zulk een geschenk niet aannemen” — en dit bekende hij haar openhartig.

Maar nu begon zij hartelijk te lachen.

„Ach, wat zijn de mannen toch zwaartilend”, riep zij vroolijk.

„U begrijpt het verkeerd, ik wil u immers niets schenken. Het is veeleer mijn plan u aan mij te verbinden, opdat u steeds te mijner beschikking bent! Niet u, maar ik heb er voordeel van.

„Vindt u het ook niet zeer onpractisch, dat ik steeds mijn negerin Dolly naar u toe moet zenden?”

„Meestal moet zij u eerst opzoeken en ik merk ook wel, dat u niet tevreden bent met het eten in de tweede kajuit en daardoor komt u in een onaangename stemming. Uw gesprek ondervindt daar den invloed van.”

„Neen, mr. Ballthree, u kunt wel denken, dat dit ook mij niet bevalt.

„Ik ben er van overtuigd, dat de gesprekken met u mij meer waard zijn, dan uw plaats in de eerste kajuit mij kost!”

Zij sprak deze woorden vlug en met zulk een zuidelijk temperament als Raffles nooit bij haar had vermoed.

Intusschen gebeurde denzelfden avond iets zeer bizonders op het dek.

Raffles was juist voornemens, met zijn bagage naar de eerste kajuit te gaan, toen hij op de trap den dikken roodharigen Maddison in druk gesprek zag met den wachtgebenden officier.

Door de bries kon Raffles eenige woorden verstaan.

„Zeg mij eens, sir,” hoorde hij Maddison vragen, „wordt de geschiedenis nu niet onverklaarbaar? Wie is die kerel toch eigenlijk?”

De officier keek hem verwonderd aan en antwoordde: „Wie hij is, dat weet ik ook niet!”

Op dit oogenblik kwam plotseling de steward aangelopen en riep haastig: „De kapitein zoekt u, de barometer wijst op storm.”

De officier keerde zich om en liet Maddison staan.

Raffles zag, dat de dikke man hem verbaasd nakeek en dat hij, daar zijn nieuwsgierigheid onbevredigd bleef, hoofdschuddend naar de kajuit terugkeerde.

Maar het vreemdste was nog, wat hij bij den officier opmerkte.

Deze liep namelijk naast den steward en sloeg zich met de hand voor het hoofd, waarbij hij met ergernis half luid zei:

„Ach ezal die ik ben, daar had ik bijna wat moois uitgehaald.”

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Op de vlucht.

De Braziliaansche kust was reeds in het gezicht; zij scheen een lange donkere streep aan den horizon, die in blauwe nevelen, in de avondschemering scheen te verdwijnen.

Hoe meer het schip het land naderde, des te meer werden Raffles' gedachten verstrooid.

Wat moest hij nu eigenlijk doen?

Hij had wel is waar nog geld, maar als het schip zijn doel bereikt had wat dan?

Op het achterdek zag Raffles de gestalte van zijn schoone landgenoot, die tegen de reeling leunde en door een verreijker het naderende land bekeek.

Het avontuurlijke, dat Raffles op deze geheele reis had vervolgd, bracht hem nu in een onaangename stemming.

Het kwam hem voor, dat hij de speelbal was van de luimen van een onbekende.

Hij wist zelfs niet eens, wat de eerstvolgende dagen — ja zelfs de eerstvolgende uren — hem brengen zouden.

De boot verlichtte door haar zoeklicht het land.

Raffles vermoedde, dat op deze gevaarlijke

plaats, waar de Amazonen-rivier zich in zee stort, dit het gewone verkenningsteeken was, wanneer gevaar dreigde en dat het geluid van de sirene op dezen grooten afstand niet hoorbaar was.

Doch hoe groot was zijn verwondering, toen hij zag, dat het signaal beantwoord werd door een vuurpijl die aan de kust werd afgestoken.

Zou dit een teeken zijn, een geheimzinnig teeken, dat betrekking had op zijn tegenwoordigheid op de boot?

Hij haalde de schouders op. Dat was toch niet noodig. Het kon toch net zoo goed iets of iemand anders gelden. Waarom was al die geheimzinnigheid juist voor hem bedoeld? Misschien had het wel betrekking op den toestand aan de kust en werd dit teeken aan elk naderend schip gegeven.

Doch neen, hij kon zich niet vergissen, er viel niet aan te twifelen. Want, als antwoord gaf het electrische licht van de Orinoco op nieuw een teeken en als antwoord daarop werd ten tweeden male een vuurpijl afgestoken.

Voorts zag Raffles nog iets, dat hem verbaasde.

Nauwelijks was de tweede vuurpijl de lucht ingeschoten of zijn mooie begeleidster nam den verrekijker voor haar oogen weg.

Het maakte op hem den indruk alsof zij het signaal kende, het verwacht had en alsof dit het eenige geweest was, wat zij daar in de verte gezocht had.

Ook Raffles verwachtte met ongeduld hetgeen er aan de kust zou gebeuren. Twee dingen hielden in het bijzonder zijn aandacht bezig.

Het eene was de verbinding, die de Engelsche met het land onderhield en het andere waren de nieuwe avonturen, die hij in het onbekende land zou ondervinden.

Het kon hoogstens nog drie uur duren, voordat de loodsboot, die hem zou afhalen, in zicht zou komen.

Raffles verzocht den kapitein hem zijn verrekijker te leenen, om daarmede het land te kunnen zien. Doch plotseling bemerkte hij iets, wat hem zeer verwonderde.

Had de kapitein hem niet gezegd, dat het nog ruim drie uren zou duren totdat de loodsboot kwam? En nu zag hij op een afstand van een halve Engelsche mijl een flotille van kleine booten het schip tegemoet komen.

Dat was iets merkwaardigs!

Hij keek rond naar zijn schoone reisgezellin, om met haar van gedachten te wisselen over dit verschijnsel, maar hij zag, dat zij evenals de drie Engelschen niet meer aan dek was.

Raffles kon niet weten, dat zij vanuit de patrijspoort van haar hut door een kijker de nadering der bootjes gadesloeg en dat haar geelaat wit was van opwinding.

Het was maar goed ook, dat hij dit niet zag, daar het anders zijn ongerustheid nog zou hebben vermeerderd.

De bootjes, die nu snel naderden, waren geen visschersbooten, maar vaartuigen, zoo als de inboorlingen ze slechts aan de kust gebruiken, zoogenaamde kano's. Slechts één boot, die de overige ver voor was en naar het scheen aanmerkelijk grooter dan de anderen, was geschikt om op zee te varen.

Hij deelde zijn opmerking aan den kapitein mede. Doch deze zag hem op eens scherp aan, haalde zijn schouders op, bromde iets binnensmonds en verzocht Raffles kortaf om de commandobrug te verlaten.

De scheepjes kwamen steeds nader bij de booten.

Reeds kon men de bemanning herkennen. Het voorste, grootere vaartuig, was bezet met soldaten in uniform.

In de overige booten zaten bruine inboorlingen.

En nu kon men ook zien, dat de kano's niet bij de eerste boot behoorden. Het had nu zelfs den schijn, alsof die eerste boot een regeeringsvaartuig was, hetwelk met een bijzondere zending gestuurd was, terwijl de andere bootjes slechts uit nieuwsgierigheid volgden.

En waarlijk, de Orinoco was het doel van de eerste boot. De man, die aan de boegspriet stond, ontplooidde plotseling een vaandel en de Orinoco stopte.

Langzaam draaide het schip bij.

De valreep werd uitgezet en een donkerbruine man in bonte uniform klom naar boven. Hem volgden twee soldaten met de bajonetten op de geweren.

Intusschen waren de bootjes van de inboorlingen eveneens in de nabijheid van het schip gekomen.

De aanvoerder van de soldaten ging naar den eersten officier en toonde dezen een bevel.

„Wij hebben het bericht gekregen dat zich aan boord van deze boot een spion bevindt vermomd als Engelsch officier, en hebben opdracht, hem gevangen te nemen,” sprak hij.

Raffles, die dit gehoord had, steeg het bloed naar zijn hoofd. Wie had hem deze poets gebakken? Hij werd woedend, wie was het, die hem van spionage betichtte. Vastberaden ging hij naar den aanvoerder en sprak:

„De eenige Engelsche officier aan boord ben ik! Doch ik begrijp niet wat u van mij wilt!”

De andere gaf daarop snel ten antwoord:

„Ik verklaar u tot mijn gevangene!”

Raffles probeerde hem zijn dwaling aan het verstand te brengen, doch het was te vergeefs.

Intusschen stonden de drie Engelschen, die aan dek gekomen waren, ironisch om hun landgenoot te lachen.

Toen kwam plotseling de jonge dame te voorschijn, gevolgd door haar negerin.

Zij ging naar den aanvoerder der soldaten en sprak snel en half luid eenige woorden tot hem in een vreemde taal, die Raffles wel hoorde, doch niet verstond. Hij zag, dat zij haar handtaschje kreeg en de soldaten haastig eenige geldstukken gaf. Deze gingen daarop eenige schreden terug en in hetzelfde oogenblik snelde zij naar Raffles en fluisterde hem in het oor:

„Volg mij!”

Terzelfder tijd was uit een andere boot een reusachtig groote in het wit gekleede inboorling aan boord gekomen, die gevolgd werd door een heele zwerm van zijn landgenooten.

De donkerkleurige officier werd door deze indringers van zijn soldaten gescheiden en begon in het Spaansch te vloeken.

Raffles was reeds van plan aan de woorden van het jonge meisje gevolg te geven, toen hij

plotseling voelde dat hem door een van de bruine mannen een dun voorwerp in de hand werd gestopt.

Hij keek er naar en zag een bruin couvert!

Plotseling, midden in deze verwarring kwam dus een nieuw bevel.

De lantaarn van de valreep gaf helder licht.

Haastig maakte Raffles het couvert open en las op het inliggende blad papier de woorden:

„Volg den jongen in zijn boot!”

En toen stond ook reeds de bruine jongen voor hem, die het couvert gebracht had.

Doch terzelfder tijd hoorde hij opnieuw de stem van zijn schoone vriendin:

„Snel, snel, er is geen tijd te verliezen, volg mij!”

Eindelijk was het den aanvoerder der soldaten gelukt, zich van de inboorlingen die hem omringden te bevrijden.

De Engelsche dame met de negerin zaten reeds in een boot en keken naar hun beschermeling.

Daarnaast wachtte de jongen met zijn vaartuig op Raffles.

Wat moest hij nu doen? Aan den eenen kant wenkte zijn schoone reisgezellin hem als een sirene en hij had niets liever gedaan, dan haar gevolgd. Maar aan den anderen kant moest hij denken aan het zoo juist ontvangen bevel, dat evenals de vorige in schrijfmachineschrift was geschreven. Dat was natuurlijk van zijn onbekenden lastgever en al zijn hoop en veronderstellingen, dat de schoone, jonge dame en deze geheime lastgever een en dezelfde zouden blijken te zijn, iets, waaraan hij de laatste dagen aanhoudend had moeten denken, vervlogen als rook in den wind.

Maar als hij getwijfeld had, was dit slechts voor één enkel oogenblik. Hij kende zijn plicht, hij wist wat hij doen moest en maakte aanstalten om den bruinen jongen in zijn bootje te volgen.

Maar nauwelijks had hij een paar stappen

in die richting gedaan, of hij voelde zich door iemand met reuzenkracht aangepakt.

Het was de in het wit gekleede inboorling die dit deed.

En onder een woesten kreet stiet hij Raffles plotseling in de boot der jonge dame. Daarna volgde zijn bagage en de grijs linnen handkoffer.

In hetzelfde oogenblik voer het schip weg.

Met één sprong kwam de Maleier in het water terecht, zwom naar de vluchtende boot en klom er in.

Terzelfder tijd verliet ook een ander bootje de Orinoco.

Het was dat, waarin zich de jongen bevond, die Raffles den brief had gebracht.

Pijlsnel roeide het achter het eerste vaartuig aan, terwijl de jongen voorop stond en Raffles door gebaren wenkte.

Deze wilde zich in vertwijfeling bevrijden, om het scheepje te bereiken van zijn lastgever.

Maar de Maleier, die het vaartuig bestuurde hield hem met ijzeren vuist vast. Niets hielp hem, hij moest zich in het onvermijdelijke schikken. Het scheepje vloog vooruit. Plotseling klonk een schot.

Het regeeringsvaartuig volgde snel het bootje, waarin de beide vrouwen en Raffles zaten. Wie had dat schot gelost en voor wien was het bestemd?

Zonder ophouden roeiden de bruine mannen het scheepje voorwaarts naar een onbekend doel.

Vlak achter hen was de boot van zijn onbekenden lastgever.

Plotseling werd op de kust een vuurpijl afgeschoten, daarna nog eenige. Hetzelfde geschiedde op Raffles' boot.

Ook dat was zeker een signaal, dacht Raffles. Dat waren dezelfde aanwijzingen als voorheen, wat had dit alles toch te beteekenen?

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Langs de Amazonerivier.

Een dolle drijfjacht ontstond nu tusschen de vaartuigen.

De boot, waarin zich Raffles met de beide vrouwen bevond, gleed pijlsnel over de golven heen, en bleef de anderen ver vooruit.

Van tijd tot tijd liet de regeeringsboot een salvo hooren, doch de schoten gingen te hoog.

Op dit oogenblik vloog de boot als een vogel over de branding der kust en kwam nu na een geweldigen ruk van de roeiers in kalmer water.

En nu schitterden ook reeds de lantaarns van het schip, dat de vuurpijlen afgeschoten had.

Het was een groote boot met twee reusachtige boven elkander gebouwde dekken.

Van de beide booten, die volgden, was nauwelijks meer iets te zien. Men zag ze alleen nog aan den horizon als twee nietige puntjes.

Plotseling flikkerden op het dek van de stoomboot een aantal roode flambouwen.

Spookachtig vertoonde zich de oever als door schaduwen omhuld.

Nu was de boot op zij van het stoomschip gekomen.

De valreep werd naar beneden gelaten en zwijgend klommen degenen die in het bootje zaten aan boord.

Op het eerste dek kwam de wachthebbende officier hen te gemoet, die eerbiedig salueerde en hen onmiddellijk den weg naar het tweede dek wees.

De bemanning van het bootje was, zonder een woord te zeggen dadelijk vertrokken.

Op het tweede dek wees de officier den pas aangekomenen hunne hutten aan. Hij sprak Spaansch, een taal die Raffles goed verstond. Twee soldaten stonden naast hem, die de dame eerbiedig groetten.

Zoodra de plichtplegingen waren afgelopen, dreef nieuwsgierigheid Raffles naar de reeling van de boot en hij keek om zich heen. Het was duidelijk, dat de boot, waarop hij zich thans bevond, een rivierraderboot was, zooals ze in Zuid-Amerika worden gebruikt. Ofschoon hij niet wist waar hij zich precies bevond, vermoedde hij, dat zij in de delta wa-

ren, welke door de reusachtige rivier, de Amazone, op één na de grootste rivier van de wereld, op de plek, waar zij zich in zee stort, wordt gevormd.

Zoover het oog reikte zag hij niets dan een reusachtige watervlakte, terwijl heel in de verte eenige wazige contouren er op wezen, dat zich daar eilanden bevonden. Dat was dus landwaarts. Hij wendde het hoofd en keek zeewaarts. De flotille bootjes met inboorlingen was verdwenen, alleen één vaartuig bevond zich nog in de nabijheid van het schip en dat bleek bij nadere beschouwing de regeeringsboot te zijn, die de schoten gelost had. Wat had dit alles toch te beteekenen en wat ging er nu gebeuren?

Raffles kon geen antwoord vinden op deze vragen en haalde onwillekeurig de schouders op. Het was hem te geleerd en het eenige, waarover hij het eens was, was, dat het avontuurlijk was.

Er verliepen eenige uren, waarna het schip koers zette in de richting van de eilandjes, landwaarts.

Kort daarna kon hij de regeeringsboot niet meer zien.

Toen Raffles zijn hut betrad, verwonderde hij zich over de orde, die daar heerschte.

De toiletbenoedigdheden, de boeken, de waterkaraf en glazen maakten den indruk alsof een fijn gezelschap verwacht werd, dat langen tijd in de hut zou verblijven.

Hij zag in den hoek ook een kleine bibliotheek en nam daaruit een paar boeken.

Het waren de nieuwste Engelsche romans. Wat was dat eigenaardig en avontuurlijk en toch was Raffles er van overtuigd, dat er hier iets niet in den haak was.

Ook viel het hem op, dat de onbekende Spaansche dekoofficier hem dadelijk bij zijn naam genoemd had. Hij had hem immers aangesproken als „Senor Ballthree.”

Maar waarom zou hij zich daarover ongeest maken; van zijn order luidde immers paragraaf één: „niet vragen!” Hij wist echter niet of hij nog wel onder orders stond, nu hij tegen zijn wil in gedwongen was geweest de

lady te volgen, in plaats van den jongen, die hem het nieuwe bevel overhandigd had. Hij wist er geen touw meer aan vast te knopen.

Hij wilde niet meer denken, want na al de avonturen van dezen nacht verlangde zijn lichaam rust.

Raffles viel spoedig in een diepen slaap, waarin verwarde droomen zijn geest veront-rustten.

Dan eens zag hij den dekkofficier van de stoomboot, maar met het gelaat van den reusachtigen inboorling, en dan weer de negerin, gekleed als een dame, die met Maddison polo speelde.

Ook kwam hem plotseling den Londenschen advokaat Howard voor oogen, maar met een vriendelijke uitdrukking op het gelaat.

Maar eensklaps zag Raffles in zijn droom dat de advokaat hem niet eens groette, maar dat het de lady was, die hij attenties bewees.

Zij droeg een lang, Oostersch gewaad en plotseling waren verscheidene zwarte bedienden in prachtige kleeding bij haar gekomen, die haar op gouden schotels heerlijke vruchten aanboden.

Doch op eens veranderden deze vruchten in kleine, gele zakjes.

De lady pakte ze aan, schudde ze, keerde

ze om, en een ontelbare massa klinkende goudstukken vielen op de kostbare schalen.

Daarop trad onverwacht de roode Maddison met een grijnslach voor haar. De lady schreeuwde, de bedienden verdwenen met hunne schalen en met een spottend lachje wendde de Engelschman zich tot Raffles, klopte met zijn stok drie keeren op den grond en riep met krijschende stem:

„Paragraaf één: nooit vragen, mr. Ballthree!” —

Toen hij den volgenden ochtend uit zijn hut kwam en met volle teugen de frissche lucht wilde inademen, was het, alsof zijn ademhaling stakte door het onverwachte schouwspel, dat zijn omgeving bood.

De boot voer nu op een reusachtige water-vlakte. Doch aan beide kanten verrezen hooge groene boomen.

Nooit hadden zijn oogen zulk een vruchtbaarheid van de tropen gezien.

Tot aan de wolken schenen deze woudreuzen te reiken.

Er waren palmen met breedgetakte kruinen en om deze boomen slingerde zich een net van planten, die zelfs op het water groeiden.

Zij voeren met hun boot over de wonderbare Amazone-rivier.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

NEGENDE HOOFDSTUK.

In het binnenland.

Toen Raffles op zijn weg naar de plaats, waar zijn reisgezellin hem verwachtte, bij het commandohek kwam, keek hij als naar gewoonte naar de Commandobrug.

Maar tot zijn verwondering zag hij daar een man in kapiteinsuniform het bevel voeren, die

hem bekend voorkwam. Toen hij nauwkeurig toekeek, ontdekte hij tot zijn verwondering, dat de bevelhebber over het schip niemand anders was dan de in het wit gekleede inboorling van den vorige dag.

Naast hem stond de dekkofficier.

Maar het tooneel dat de natuur thans bood, wendde zijn gedachten van de menschen af.

Onweerstaanbaar werden zijn oogen geboeid door het romantische, woeste en toch onvergelykelyk lieflijke van deze geweldige natuur. Reuzengroote krokodillen kropen door het slijk aan den oever van den stroom.

Hier en daar kropen schildpadden langzaam en moeilijk voort over den grond, om zich in het water veel sneller te bewegen.

Er schenen duizenden van deze dieren in het water te leven, men zag ze in allerlei grootte opduiken en weder onderduiken.

Niet ver van het schip dreef het lijk van een krokodil.

Het beest lag op den rug en in zijn geopen- den muil zag men de grootte, gele tanden.

Maar met nog grooter ontsteltenis zag Raffles een reusachtige slang, die zich om het lijk geslingerd had.

Groote zwermen insecten zweefden voortdurend om het doode beest, waarvan een ondragelijke stank uitging.

„U moet een muskietensluier dragen", sprak de lady, die plotseling naast Raffles stond.

„Anders loopt u gevaar een onaangename kennismaking met de insecten te maken."

Het scheen Raffles toe, alsof de dame met den toestand van het land zeer goed vertrouwd was.

Nu kwamen zij voorbij planten en cactussen van reusachtige doornen voorzien, waardoor als het ware ondoordringbare hekken gevormd werden.

„De hekken worden door de inboorlingen mondorzos genoemd," sprak de lady.

„Vindt u ook niet dat deze cactussen een dik hekwerk vormen, veel gelijkend op die, welke men soms bij gevangenissen vindt?"

Raffles gaf zijn instemming te kennen met hare woorden, maar hij moest luid praten om de geluiden, die uit de oerboschen klonken, te kunnen overstemmen.

Een oorverdoovend gedruisch weerklonk uit dezen chaos.

„Zie eens daar loopt een heele troep apen over de slingerplanten," riep het meisje lachend, alsof zij over alledaagsche gebeurtenissen sprak.

Toen Raffles er naar keek, sprong hij onwillekeurig achteruit.

Boven, tusschen de breede, groene takken der slingerplanten kronkelden grootte, bonte slangen.

Sommigen hingen aan het gekromde eind hunner staarten en zweefden heen en weer, alsof zij door den wind werden bewogen.

Maar plotseling vertoonde zich weer een ander schouwspel aan hun oogen.

Ter linkerzijde vertoonden de overigens on-

doordringbare hagen der mondorzos een opening, waardoor zij in het oerwoud konden zien, waarin duizenden orchideeën bloeiden. Zij waren van buitengewone grootte en kleurenpracht.

Raffles stond als verbijsterd en keek met grootte oogen naar deze kleurenwielde.

Zijn reisgezellin was opgetogen.

„Ach, hoe gaarne", riep zij, „zou ik eenige van deze heerlijke bloemen willen hebben!"

„Ik zal ze u brengen, miss", antwoordde Raffles, verheugd haar een attentie te kunnen bewijzen.

„O neen — dat gaat niet mr. Ballthree", antwoordde zij.

„Niemand kan door deze hagen dringen, en mocht het u al gelukken, dan dreigen daar nieuwe gevaren. In dit bosch verschuilen zich wilde beesten en giftige slangen."

Maar Raffles, die temidden van deze overweldigende natuur zijn oude geestdrift voelde ontwaken, was niet van zijn voornemen af te brengen en begaf zich naar de commandobrug.

Na een korte afspraak met den kapitein stopte het schip midden in den stroom. Een boot, waarin allerlei werktuigen lagen om een weg door de hagen te hakken, werd uitgerust.

De smalle boot vloog over de rivier naar den oever.

De manschappen zochten op den moerassigen bodem naar een geschikte plaats, waar zij onmiddellijk aan land konden stappen.

Eindelijk hadden zij een rotsachtig plateau bereikt.

Maar toen zij geland waren, begonnen de moeilijkheden pas: zij moesten door de dichtgegroeide kaktussen zich een weg banen.

Raffles greep een bijl, die in de boot was meegenomen en begon met zijn gewone geestdrift te hakken.

Tevergeefs.

Nadat hij een half uur had gearbeid, moest hij bekennen, dat men nauwelijks een schrede was gevorderd.

Hij hoorde nu, hoe de inboorlingen met elkander spraken in hun eigenaardigen tongval.

Toen wendden zij zich tot Raffles en zeiden:

„Massapé maken!"

En zij toonden hem, wat zij onder „massapé" verstonden.

Zij hielden namelijk een paar stukken brandend hout bij den stam van een cactus. Deze zwol spoedig op, barstte met een knal uit elkaar en de plant viel in elkander op den grond, terwijl een vloeistof er uit droop.

Op deze wijze gelukte het hen na eenige uren, terwijl een waar slagveld van massapé

werd achtergelaten, zich een weg te banen door het bosch.

Thans lag een heerlijk veld vol orchideeën vóór hen, dat zich baadde in glanzenden zonneschijn.

Een innerlijke drang voelde Raffles in zich opkomen, om als in een droom verder te wandelen door deze ongekende pracht van sprookjesachtige bloemen, die bij iedere schrede in schoonheid schenen toe te nemen.

Boven op een heuveltop, onder een der hoogste palmen, bloeide in heerlijke violette kleur de grootste en schoonste orchidee met een groote kelk, die er uitzag als een vreemd damesschoentje van paarse zijde.

Raffles ging naar den palm om die heerlijke bloem te plukken.

Toen, plotseling, stieten zijn geleiders als uit één mond een luiden kreet uit.

Vóórdat Raffles zich nog goed rekenschap kon geven van wat er gebeurde, ruischte het in het dichte bladerdak boven zijn hoofd en enkele schreden vóór hem kronkelde het gevlekte lijf van een geweldige slang.

Het was een anaconda, welk soort wel niet zoo groot als de bekende boa constrictors, maar veel gevaarlijker is.

Langzaam schoof het ondier zijn kop vooruit. Uit haar kleine, glinsterende oogen straalde een magische kracht.

Raffles hield het groote mes, dat hij gebruikt had voor de cactussen, nog in de hand, doch hij behoefde het niet te gebruiken.

De slang trok zich langzaam weer terug.

Haastig plukte hij nu eenige bloemen en spoedde zich terug aan boord van de stoomboot.

Kalm en glimlachend bood hij het jonge meisje de zeldzame orchideeën, die hij met levensgevaar had geplukt.

De stoomboot vervolgde haar merkwaardigen tocht door de groene wildernissen van het Braziliaansche oerwoud. Steeds wisselde het landschap af.

De Amazonenstroom bood telkens en telkens weer andere vergezichten.

Toen Raffles op een ochtend uit zijn hut aan dek verscheen, klonk een luide, aanzwellend gedruisch in zijn oor.

De stoomboot lag stil.

Raffles begaf zich naar de verschansing en een ongewoon schouwspel ontrolde zich thans voor zijn oogen.

De boot was een havenachtige inham van den oever ingelopen en lag daar nu vast. En vóór hem, over de geheele breedte van den stroom, stroomde van boven af een machtige, schuimende watermassa, die, fonkelend in duizenderlei tinten, naar de diepte schoot.

Het was een der watervallen van den Amazonenstroom.

Hoog boven op den top, vanwaar de watermassa's met donderend geweld naar omlaag stortten, scheen het oerwoud als samengegroeid.

Het leek, alsof een wijdgeopende muil voortdurend golven spuwde in den breeden afgrond, waar het water woest bruisend voortjoeg.

De boot kon hier niet verder.

En terwijl Raffles met ontzetting keek naar dien maalstroom, bracht het jonge meisje een kijker voor haar oogen en zei:

„Ze wachtten ons!”

Wie wachtten daar? — vroeg Raffles zich af — wie wist, dat men hier ging landen? — Was dit alles een weloverlegde en vooropgezette reis?

Dat scheen wel zoo.

Was hij nu, als beschermer van de jonge dame overbodig en kon hij met de stoomboot terugkeeren om in de vuile havenstad zich weer in dienst te stellen van zijn lastgever?

Het bloed vloog hem naar het hoofd bij deze gedachte.

Zijn lastgever? Wat moest die van hem denken?

Was deze niet tot niets geworden?

Wat moest nu feitelijk gebeuren?

Hij was, tegen zijn wil, duizende mijlen ver in de binnenlanden van Brazilië meegevoerd.

Terwijl deze gedachten zijn brein doorkruisten werden de booten, die de passagiers aan land zouden brengen, gestreken.

Was het toeval of niet, dat hij in de boot der lady zat?

Langzaam slechts kwam het vaartuig in den maalstroom voorwaarts.

De dame had haar rechterhand in het water gedoopt en keek nu droemerig naar de groengekleurde waterdruppels op haar handpalm, tot de boot door een dozijn inboorlingen en negers onder luide geschreeuw aan land werd getrokken.

Het scheen Raffles, alsof hij een schouwburgvoorstelling bijwoonde, toen de bruine mannen zich voor de lady neerwierpen, en den zoom van haar kleed kusten.

Zij dansten en sprongen met stralende gezichten en brachten haar naar een tent, waarvan de bodem met een prachtig tapijt was bedekt.

Roodgelakte meubels van bamboe hout stonden hier en aan een gedekte tafel stonden twee negers, die de laatste hand legden aan de schikking van den disch.

Geen vrouw ter wereld kon met grooter weelde midden in de oerwouden van Brazilië worden ontvangen dan dit jonge meisje.

Verbluft keek Raffles naar dit zeldzame tooneel.

Wat beteekende dit alles?

Wie was die onbekende, voor wie hier in de bosschen alles met zooveel weelde was ingericht?

Nu trad zij op hem toe en een liefelijk lachje vertoonde zich op haar gelaat.

„Mag ik u verzoeken, mr. Ballthree mijn gast te zijn?” vroeg zij.

„Uw gast?” antwoordde Raffles verbaasd.

Zijn vraag klonk zoo verwonderd, dat zij terstond lachend antwoordde:

„Ja, mr. Ballthree. Ge bevindt u thans op mijn geboortegrond — in mijn vaderland. Mijn bedienden hebben mij hier opgewacht. Ik verzoek u dus, mijn gast te zijn.”

Met een uitnoodigende handbeweging wees zij op een zetel en ging toen zelve zitten.

Nu kwamen de negers opdienen.

In zware, zilveren schalen brachten zij schildpadsoep.

En het viel Raffles op, dat in het zilver zoowel als in het porselein en het kostbare damast, overal een L. was gegraveerd.

Hoe zou de naam luiden, die achter deze letter was verborgen?

Ook champagne werd opgediend en Raffles vroeg zich af, hoe deze drank wel mocht zijn afgekoeld.

Alles was zóó sprookjesachtig geheimzinnig, dat hij zich eindelijk over niets meer verbaasde, maar zich liet gaan, alsof hij in een droom verkeerde.

Na het diner trok zijn gastvrouw zich in haar tent terug om wat te rusten en een neger bracht Raffles naar een andere tent.

Deze tent was geheel ingericht voor een heer. Er ontbrak totaal niets aan de uitrusting.

En hier wachtte Raffles zijn bagage, waarbij hij ook den geheimzinnigen grijzen handkoffer neerzette, welke hem nimmer verliet en dien hij bewaakte als de appel zijner oog.

TIENDE HOOFDSTUK.

Op het land.

Luid geschreeuw deed Raffles den volgenden ochtend ontwaken. Verschrikt richtte hij zich op en wist in het eerst niet, waar hij was. Diepe duisternis omgaf hem.

Plotseling werd het gordijn van zijn tent op zij geschoven, een in het wit gekleede bediende kwam met een licht binnen en sprak:

„Massa opstaan. Wij opbreken.”

Haastig kleedde Raffles zich aan. Hij verliet de tent en trad naar buiten in den zoelen tropennacht.

Millioenen lichtgevende kevertjes krioelden door het luchtruim en omzwermden het kampvuur, bij het schijnsel waarvan dozijnen bedienden de tenten afbraken en de afzonderlijke deelen daarvan op den rug van de muil-dieren pakten. Met militaire snelheid volbrachten zij den arbeid.

De lady stond, in een lederen jachtbuis en korten pantalon gehuld, bij twee prachtige paarden en voerde de dieren een klontje suiker.

Toen zij Raffles gewaar werd, die naar Engelsche zeden op haar groet wachtte, wenkte zij en riep:

„Goeden avond, mr. Ballthree, kom hier en maak kennis met uw paard. Binnen eenige minuten vertrekken wij.”

Raffles ging naar haar toe en kuste haar hand. Vervolgens bekeek hij met een kennersblik de paarden. Reeds na eenige seconden was hij er van overtuigd, dat het onberispelijke dieren waren.

Zonder op zijn hulp te wachten sprong de lady in het zadel en gaf hem een teeken, hetzelfde te doen.

Hij bemerkte, dat zij hem daarbij bijzonder scherp aankeek. Doch hij doorstond kalm haar onderzoekenden blik.

Nu was de stoet tot vertrek gereed.

Een half dozijn gewapende inboorlingen met fakkels gingen aan het hoofd. Een hunner sloeg op de trom, een ander blies de fluit. En bij deze muziek vielen de overigen met vreem-

de, exotische liederen in. Vervolgens zette de stoet zich in beweging.

Een smal pad, slechts twee meter breed, diende hen tot weg.

Verscheidene keeren moesten Raffles en zijn reisgezellin zich diep voorover buigen, om niet in de slingerplanten te blijven hangen. Als een dichte zoldering overwelfden zij het voetpad.

Duizenden vreemde bloemen hingen aan de slingers en overstroomden de reizigers met bevoerende geuren.

Doch achter deze bloemen loerde de verraderlijke dood. Raffles kende hem, en onvermoed bespiedden zijn scherpe oogen de slingerplanten, om de fonkelende oogen van een jaguar, gereed tot den sprong of de glijdende beweging van een vergiftige reuzenslang tijdig te ontdekken, ten einde het meisje naast hem voor dit gevaar te kunnen beschermen.

Aan zijn rechterhand had hij een sabel als wapen.

Hij had haar uit de scheede getrokken en als vuur speelde het flikkerende licht der fakels op het blauwe staal.

Slechts langzaam bewoog de stoet zich op het smalle pad voorwaarts.

Vlak voor Raffles reed de mooie onbekende.

In zijn vuist hield hij een revolver tot schieten gereed.

Hij hoorde hoe zij zachtjes de melodie der liederen, die door de inboorlingen werden gezongen, meeneuriede, een eigenaardige melodie, ongeveer als een ouderwetsch wiegenlied. Plotseling werd het afgebroken.

Een schot viel — een korte verblindende vuurschijn uit Raffles' revolver.

De paarden begonnen te steigeren — ontsteld greep de lady den teugel en hield haar dier met krachtige hand in toom.

Zij wilde zich omkeeren en vragen.

Daar — een woedend, knorrend gebrom in de slingerplanten vlak bij haar, over haar hoofd — een tweede schot — een derde — een woeste schreeuw — breken en scheuren wordt vernomen — een donkere, zwarte massa stort uit het dichte struikgewas te voorschijn en valt met een doffen slag ter aarde.

Ontsteld springen de bedienden op zij schreeuwend als bezetenen:

„Een jaguar, een jaguar!”

In doodsstrijd scheurt het sterke dier met zijn klauwen de aarde open en beproeft nog met zijn laatste krachten naar de zenuwachtige, trillende, met schuim bedekte paarden te slaan.

Dan springt Raffles uit het zadel en stoot het dier zijn sabel in de borst.

Vervolgens leidde hij de nog altijd schuwe paarden den dooden jaguar voorbij.

Toen sprong hij weer in het zadel, bracht

de kamers van zijn revolver weer in orde, laadde het wapen opnieuw en na eenige minuten ging de stoet verder.

Langzamerhand werd het pad breder.

De zoete tropenlucht omgaf Raffles als een bedwelmend vergif.

Hij moest al zijn geestkracht verzamelen, om niet als het offer der vermoeidheid, die hem beving, te vallen.

Het gezang der bedienden was verstomd. Vermoeid en overspannen liepen zij voorwaarts.

De paarden weerden nog slechts met vermoeide bewegingen de om hen heen vliegende muskieten af.

Duizenden stemmen van vogels en andere dieren begonnen te zingen, om den vallenden avond te begroeten.

Nu begonnen de lieden die voorop liepen sneller te loopen. Het was alsof zij hun doel naderden.

Achter een struik bemerkte Raffles plotseling een rookzuil, alsof die uit een schoorsteen van een schip naar omhoog steeg.

Langzaam geleidde hij zijn paard er heen om het plotseling te laten stilstaan.

Als een zilveren lint kronkelde een breede rivier zich door het woud en Raffles had wel alles willen geven wat hij bezat, indien hij had te weten kunnen komen, welke rivier dit was. Hij had er geen vermoeden van, dat het de Caroni was, een der grootste zijtakken van de Orinoco, de groote rivier, die dwars door Venezuela stroomt.

Voor zijn oogen lag een groot, fraai, wit gelakt stoomjacht.

Een breede, met een looper bedekte trap voerde van het bovenste dek aan land, en zijn reisgezellin, die de trappen reeds opgegaan was, werd door een breedgeschouderden, blonden man vol eerbied gegroet.

Raffles sprong van zijn paard en bond het aan een palm.

Vlak bij hem bewoog zich de troep der dienaars met de muil dieren.

Hij hield de handen op den rug gekruist en keek de lieden aan.

„Wat nu?” dacht hij.

Was zijn missie ten einde of begon zij pas?

Plotseling hoorde hij, dat het paard, dat achter hem stond, onrustig werd.

Hij draaide zich om, en — —

Was dat een spook?

Was het een krankzinnige droom?

Met bevende knieën ging hij naar het dier en keek met strakke oogen naar het zadel.

Daar hing aan de teugels een grijs couvert, dat hij reeds zoo goed van Londen kende — het grijze couvert, dat zijn onbekende lastgever gebruikte.

Wat moest hij nu weder doen?

Doch, waar kwam het vandaan?

Niemand had opgemerkt, wie het daar neergehangen had.

Bijna werktuigelijk scheurde hij het covert open en las:

„Gehoorzaam, en verlaat uw reisgezellin. Blijf hier.”

Wel driemaal las hij het hem bekende machineschrift.

Dat was geen zinsbegoocheling, hoewel de brief op een zeer geheimzinnige manier in zijn handen was gekomen.

Hij achtte zich gelukkig, dat hij nog in dienst van zijn onbekenden lastgever stond, ondanks het ongeval met de boot aan de reede van Brazilië.

Nu zou hij zich door niets meer van zijn plicht laten afbrengen.

Plicht stond hooger dan zijn genoeg en — hij lachte bitter — waren het waarschijnlijk niet de wenschen van een gek, die hij vervulde? Een in het wit gekleede, Europeesche steward kwam naar Raffles toe en sprak:

„De senorita laat u verzoeken, aan boord te komen. De stoomboot is voor de afvaart gereed.”

„Het spijt mij,” antwoordde Raffles, „doch deel de senorita mede, dat ik niet verder met haar kan meegaan.”

De steward keek verwonderd, doch ging naar het stoomschip terug.

Toen — na eenige minuten — zag Raffles zijn reisgezellin en den kapitein van boord komen.

Snel liep zij naar hem toe.

„Ik heb den steward hopenlijk niet goed verstaan,” zei zij tot Raffles, die haar met grooten ernst aanzag.

„Ik hoop, dat hij u datgene heeft medegedeeld, wat ik hem heb opgedragen. Ik kan niet verder met u meegaan, ik blijf hier.”

„Vervloekt, sir” — zei de kapitein naderbij komend, — „ik vraag u verschooning voor deze eenigszins krachtige zeemansuitdrukking, doch wat u zegt is totaal onmogelijk. Hier houdt geen mensch alleen het uit.”

Raffles keek den kapitein kalm aan en antwoordde:

„Dat is mijn zaak, sir. Ik kan slechts herhalen, dat ik blijf.”

„Doch waarom, als ik u vragen mag?”

„Ik zal toch wel mijn reden daarvoor hebben,” antwoordde hij lakoniek.

„Dat begrijp ik niet.”

Raffles trok de schouders op.

„U moet daarvoor zeker een reden hebben,” sprak zij verder, toen hij niet antwoordde.

Hij keek haar strak aan. Mocht hij haar de waarheid vertellen?

Er stond niet in zijn contract, dat hij moest liegen; dat zou hij ook niet gedaan hebben.

„Hebt ge u tot nog toe nooit de vraag gedaan, mylady, wat ik hier eigenlijk te doen heb?” vroeg hij.

„Volstrekt niet, ik veronderstelde, dat u voor plezier reisde,” luidde het antwoord.

„Pardon, neen — voor plezier reis ik niet in zulk een wildernis.”

Toen wierp zij haar hoofd trotsch in den nek en mat hem met een koelen blik.

Hij bemerkte, dat hij haar beleedigd had — en tot verontschuldiging voegde hij er aan toe:

„Ik ben voor zaken tot hierheen gereisd en moet nu op verdere orders wachten.”

De kapitein schudde het hoofd en zei:

„Ik zou niet weten wie hier bij u zou kunnen komen om u orders te geven!”

„Laat dat aan mij over,” antwoordde Raffles kalm.

De kapitein boog, en de lady zei:

„Wel, de gentleman is oud genoeg om te weten, wat hij hier wil! Goeden dag, mr. Ballthree.”

Zij boog haar hoofd en groette koel; daarna betrad zij opnieuw de loopplank der stoomboot.

Hier keerde zij zich nog eens om, trad op hem toe, reikte hem de hand en zei:

„God behoede u!”

Raffles beantwoordde den druk van haar hand, toen wendde hij zich af.

De matrozen van de stoomboot sloegen dicht bij hem een tent op en legden proviand neer.

Daarop klonk de stoomfluit als signaal om te vertrekken, de loopplank werd ingehaald, de kapitein groette — de schroeven werkten — en langzaam gleed de stoomboot in het midden van den stroom en zette koers naar een doel, dat Raffles niet kende.

Tevergeefs hoopte hij op een laatsten groet van het geheimzinnige meisje, dat hem als een dwaallicht in het oerwoud had gelokt.

Niets was er meer van haar te zien.

Een bocht der rivier onttrok de stoomboot nu aan zijn blikken.

Met starenden blik zag Raffles de rookwolken na van het verdwijnende stoomschip.

Zijn oogen deden hem pijn van het staren in de gloeiende, heete zonnestrallen.

Een diepe zucht ontsnapte aan zijn borst. —

Hij wendde zich van de rivier af en keek naar het oerwoud, waarin thans een doodsche stilte heerschte.

Nu was hij alleen in de eenzaamheid.

Als versuft door de gedachten, die door zijn brein vlogen, stond hij stil.

Was het niet, alsof hij levend begraven was?

Hij hoorde het kloppen van zijn hart.

Het doodstille, donkere oerwoud begon

plotseling te leven en zeldzame, grillige vormen aan te nemen.

Hij ging in de primitieve tent zitten en dacht na.

Was het niet dwaas, dat hij hier te midden eener wildernis zat, bijna onbeschermd en prijsgegeven aan alle gevaren?

Was hij misschien het slachtoffer geworden van een waanzinnige?

Nonsens, dat kon niet mogelijk zijn. De bevelen, die steeds goed en correct waren geweest, hadden een bepaald doel.

Maar welk?

Was het misschien de geheimzinnige, kleine koffer?

Bijna werktuigelijk ordende hij het achtergelaten proviand, kookte wat eten en legde zich daarna in zijn hangmat terusten.

Niets stoorde hem in zijn overpeinzingen.

Zijn onbekende lastgever stelde zijn moed wel zwaar op de proef.

Als hij ziek werd — het spook van Brazilië, de gele koorts, doemde voor hem op.

Onrustig sprong hij op.

Het was nu volkomen donker geworden.

Zijn vuur lokte de muskieten aan, hij moest naar de tent terug.

Opnieuw ging hij liggen en trachtte te slapen. Maar zijn gedachten lieten hem niet tot rust komen.

De uren slopen eindeloos traag voorbij. Zou er nooit een eind komen aan dezen nacht?

Het scheen hem, alsof hij reeds een eeuwig-tijd in deze eenzaamheid leefde.

Hij meende hier dagen, weken en maandenlang te hebben doorgebracht.

En nog steeds loerde de nacht als een zwart, gevaarlijk roofdier voor zijn tent.

Misschien was de zon reeds weer ondergegaan en weer opgekomen; hij had geslapen, had niets gemerkt, hij wist niet meer, hoe lang hij zich reeds op deze plek bevond.

Misschien ook was alles slechts een wilde, fantastische droom; wie wist het?

Hij greep zijn hoofd vast. Zijn voorhoofd gloeide.

Had de koorts, de gele koorts, zich misschien reeds van hem meester gemaakt?

Hij streek zich met de hand over de oogen. Hij geloofde niet meer aan zichzelf. —

Eerst tegen den middag van den volgenden dag ontwaakte hij, badende in zweet. Hij dompelde zijn lichaam in den koelen stroom en voelde zich toen aanmerkelijk verkwikt.

Hij ging weer naar zijn tent terug en nauwelijks had hij zich daar uitgestrekt, of hij hoorde paardengetrappel.

Een aantal schoten en wilde kreten weerklonken.

Met de revolver in de hand, sprong Raffles

op en zag een woeste ruiterbende aanstormen. Breedgerande hoeden wapperden boven hunne zonverbrande gezichten.

Zij droegen witte linnen broeken en hielden lange zweepen in de hand.

Onophoudelijk schoten zij hun revolvers in de lucht af en joegen rondom de tent in dolle vaart.

Eindelijk hielden zij stil, toen een der ouderen een teeken had gegeven.

„Zijt gij mr. Ballthree?" riep deze tot Raffles in het Spaansch.

„Si, senior. Wat wilt ge?" antwoordde deze.

De man haalde een brief uit zijn gordel te voorschijn en reikte dien Raffles.

Hij maakte de enveloppe open en las:

„Volgt de Gauchos!"

Het was wederom een van die geheimzinnige *dépêches*, geschreven in machineschrift, welke hij nu reeds zoo goed kende. Het was voor hem een onfeilbaar teeken, dat hij nog onder de bevelen van zijn lastgever stond en hij gevoelde zich aanmerkelijk verlicht. Te Londen, midden in de grootste gevaren van politie en justitie, voelde hij zich veiliger dan hier in de eenzaamheid, waar hij zich tegen de natuurkrachten niet of slechts ten deele verdedigen kon.

Hij maakte zich op, om aan het ontvangen bevel te gehoorzamen.

Een paard, dat de mannen aan een lasso hadden meegebracht, werd hem aangewezen, zijn bagage en de grijze koffer werden opgepakt en vóórdat Raffles nog goed tot bezinning kwam, joeg hij reeds in volle vaart met de avontuurlijke mannen verder.

Wonderlijke dagen doorleefde Raffles nu.

Hij leidde een woest leven met de ruwe Gauchos.

Menschen uit alle mogelijke landen, sterke, robuste mannen, die in hun vaderland iets op hun kerfstok hadden en die buiten de vrije natuur niet konden leven, reden op de ongezadelde prairiepaarden met hun breedgerande stroohoeden, de geweren in den arm, de revolvers en lange dolkmessen in den gordel.

Maar steeds hield hij, zonder één oogenblik in zijn ijver te verflauwen, den grijs linnen koffer in het oog.

Ook al rende hij op de halfwilde pampaspaarden voort als de beste.

Reeds bijna een week was deze wilde troep ruiters met Raffles onderweg en hij had slechts dit eene opgemerkt, dat zij ondanks de schijnbaar rustige omgeving der pampas, elk oogenblik met hun scherpe oogen naar den horizont loerden, alsof zij een gevaar duchten.

Ook hielden zij Raffles steeds in hun midden en duldden niet, dat hij zich verwijderde.

Op een ochtend vertoonden zich aan zijn

blikken uitgestrekte vlakten, die bebouwd waren met mais en koffie en de aanvoerder der Gauchos sprak tot hem:

„Wel, senior, wij zijn er!”

Maar tevergeefs trachtte Raffles te begrijpen, wáár hij zich bevond.

Op de velden werkten honderden negers onder opzicht van blanken en het kwam Raffles voor als een tafereel uit oude slaventijden.

Veel kalmer vervolgden zij nu hun weg, wel aangestaard door de werklieden en opzichters, maar overigens door hen ongemoeid gelaten.

Na een rit van verscheiden uren doken op een heuvel een aantal lange, witte gebouwen op, welke een groote hacienda omgaven die er met haar torens, balkons en veranda's als een kasteel uitzag.

Op het terras van deze villa bemerkte Raffles een talrijk gezelschap van heeren en dames in witte tropenkleeren en met goud versierde uniformen.

Hij zag ook, dat boven op het dak een blauwzijdigen vlag wapperde, die hij herkende als de standaardvlag van Venezuela.

Nu wist hij eindelijk waar hij was.

Eenige oogenblikken later hielden de Gaucho's met hem stil voor de trap en een ongeveer veertigjarig man in een schitterende uniform, met een donkerbruin gelaat en energiek uiterlijk, kwam, omringd door officieren, de trap af en riep:

„Ik heet u welkom, Lord Arthur Chesterfield, gij hebt uw opdracht goed uitgevoerd.”

„Wie zijt gij?” vroeg Raffles, zonder zich één oogenblik vertrouwelijk te toonen, vóór hij wist met wien hij te doen had.

„Ik ben Gomez en hoop, dat mijn naam u bekend is,” luidde het antwoord.

„Ja,” antwoordde Raffles, „ik weet, dat die naam behoort aan den eersten minister van Castro, den president van Venezuela. Zijt gij dat?”

Gomez kruiste de armen over de borst en antwoordde:

„Castro is te Berlijn en niet meer president van Venezuela. Wij hebben hem afgezet.

De president ben ik. En wees nu zoo goed, mij den grijsleeren koffer te overhandigen, dien gij uit Europa heb meegebracht.”

„Pardon,” antwoordde Raffles, „eerst moet gij mij bewijzen, dat gij inderdaad mijn lastgever zijt, voordat ik u den koffer uitlever!”

„Bravo!” riep Gomez, „goed gesproken! Maar hier hebt gij het bewijs. Het is een brief, dien ik u moest zenden.”

Hij gaf hem een der bekende grijze hennepenveloppen, waarop stond:

„Ik ben uw lastgever, Gomez van Vene-

zuela. Gij zult met de Gaucho's naar mijn hacienda komen.”

Raffles, die onmiddellijk zag, dat het bevel met het gewone machineschrift, dat hij zoo goed kende, was geschreven, stak den brief bij zich, maakte een buiging en zei:

„Ik ben overtuigd, mijnheer de president, hier is de mij toevertrouwde koffer.”

Hij gespte zijn geheimzinnige bagage los van het zadel van zijn paard en overhandigde het den president.

„Gij zult verbaasd zijn,” zei Gomez nu, „over de vreemde wijze, waarop gij den koffer naar hier moest brengen.

„Maar gij weet niet, wat zij bevat! Daarin bevindt zich al het geld van den Staat.

President Castro, mijn voorganger, weet, dat wij zonder geld dit land niet kunnen regeeren.

„En daarom wisten wij, dat hij alle moeite zou doen, om het machtig te worden. Dit kon hij doen door spionnen aan te stellen, die een wakend oog hielden op den koffer, welke in de Bank van Engeland in de stalen kluis was weggesloten. Wij konden echter niet langer buiten het geld en moesten een besluit nemen.

„Door een toeval zijt gij uitverkoren door notaris Howard, die een vriend van ons land is, om den koffer over te brengen.

„Deze koffer werd u pas gegeven, nadat gebleken was, dat Castro ontdekt had, dat de schat in gezelschap van mijn dochter reisde.”

Nu begon Raffles licht te zien in deze duistere zaak. Hij had dus onwetend een groote schat vervoerd en hij verheugde zich inwendig, dat hij nimmer den hem toevertrouwden koffer ook maar één oogenblik uit het oog verloor had. Hij lachte vergenoegd.

„Het was mijn dochter,” vervolgde Gomez, „die tot Trinidad met u reisde en door wier tegenwoordigheid van geest gij werd gered uit de handen der partijen, die vijandig waren aan de regeering en die u gevangen wilden nemen.

Castro bezit honderden spionnen, maar het is hem niet gelukt, u uw staatsschat afhandig te maken.

Terwijl ik u mijn dank betuig voor uw diensten, bied ik u een generaalsplaats aan in het leger van Venezuela en, wanneer gij dit mocht afslaan, een bedrag van 50.000 pond sterling.

Gij hebt ons voor vijftig millioen pond sterling aan geldswaardige papieren overgebracht en ik hoop, dat de som, die ik u betaal, u voldoende zal zijn.”

Raffles boog en antwoordde:

„Ik ben er volkomen mee tevreden!”

.....
Eenige dagen later vertrok Raffles van Caracas naar Engeland.

Drie weken later stapte Raffles zijn woning te Hampstead Heath weer binnen tot groote vreugde van zijn vriend Charles Brand, die natuurlijk al dien tijd niets van hem vernomen had en er reeds aan twijfelde of hij zijn vriend wel ooit zou terugzien.

Maar het meest verwonderd was hij nog, toen Raffles hem vertelde welke som hij als eerst verdiende geld met zich medebracht.

„Dan ben ik een beetje bescheidener begonnen, Edward,” zei hij lachend, „het waren geloof ik vijf shillings, waarvan ik er één mocht houden, om sigaretten te koopen! Maar jij lapte het 'm, zooals altijd, een beetje beter. Zullen we maar eens een fijne flesch op je behouden terugkeer drinken?”

De volgende aflevering (No. 570) bevat:

Onder Roode Vlag.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHER TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885